

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

H E S I O D I

A S C R A E I

O P E R A.

VILLE DE LYON

Bibl. du Palais des Arts

9

HEIODI OPERA OMNIA

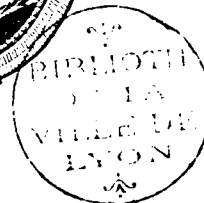
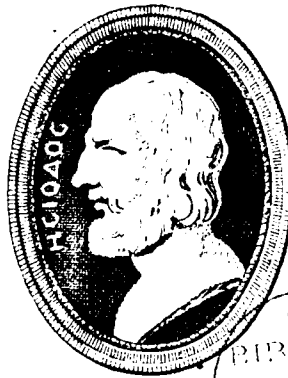
LATINIS VERSIBVS EXPRESSA

ATQVE ILLVSTRATA

A

BERNARDO ZAMAGNA

RAGVSINO.

EX REGIO PARMENSI TYPOGRAPHIO

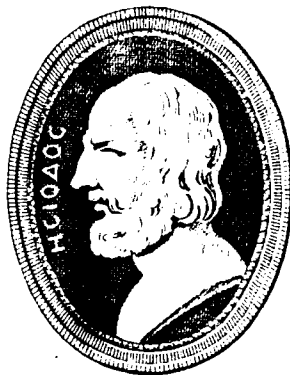
ANNO CIOCCCLXXXV

PRAESIDVM. LICENTIA.

131611

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ

HESIODI
ASCRAEI
OPERA OMNIA

EX REGIO PARMENSI TYPOGRAPHIO

ANNO CXCCLXXXV

PRAESIDVM LICENTIA.

VILLE DE LYON

Biblioth. du Palais des Arts

A D
FERDINANDVM
AVSTRACVM
M. THER. ET FRANC. I
AVGG. FILIVM
IMP. CAES. JOSEPHI II
FRATREM
INSVBRIAE FELICITATIS,
AVSPICEM ATQVE ASSECTOREM

BERNARDVS ZAMAGNA

*J*am casus Ithaci varios, Dum victor ab urbe
Dardania patriae semper fugientis ad oras
Tenderet antiquumque patrem visurus et almam
Penelopen, Fernande, tui fausto omine ⁽¹⁾ fratris

(1) PETRO LEOPOLDO Magno Etruriae Duci, Principi sapientis-
simo litterarumque amantissimo inscripta est Odyssea.

Per Latias gentes vulgarimus. hoc tibi nostrum
 Surgat opus, Pindi quando me numina nymphae
 Haud proprii ingenii parta clarescere prole,
 Sed patrio argivos Deducere litore vates,
 Et voluere novo, si qua est ea gloria, cultu
 Indutos passim romana per oppida ferre.
 Moeonides placuit Leopoldo, et Naiades Arni
 Ad ripas plaufere Ithaco. cur fertilis Afcrae
 Ille tibi cultor, paribus qui floruit annis,
 Proximus ut fama, pangendi ita carminis arte,
 Non placeat, magnaue tui sub nominis umbra
 Eridani placidum per me deductus ad amnem
 Paullatim incipiat Graias Dediscere voces,
 Boeotumque modos? heic inter pacis amicae
 Otia sub tanto posuit sibi principe sedem
 Pallas, et omnigenae Doctrinae lumina fundit
 Vatibus haud inimica bonis, quos Divite vena
 Ingenii Musaeque aluere et Phoebus Apollo.
 Prima tenet vatum in templo loca maximus ales
 Moeonius, propiorque sedet Donatus et ipse

*Hesiodus lauro longum vernante, nec illum
 Dedignata sequi magni est mens dia Maronis.
 Ambo Digna canunt, ambo se praepete penna
 Diverfum per iter celsa intra nubila tollunt
 Admissique choro Superum mensisque recepti.
 Ergo age sis, Fernande, ascræi ad sacra poetae
 Ingredere o mecum. non ille horrentia Martis
 Arma, nec ultrices alterna in vulnera Dextras
 Hospitio pro laeso, et raptæ coniugis igne;
 Sed canit ⁽¹⁾, ut subito tener olim increverit orbis,
 Ac terræ tractusque maris caelumque profundum
 Fluminaque primique homines naturaque divum
 Exstiterint, longaeque sequens vestigia famæ
 Usque Chao a veteri Troianæ ad tempora cladis
 Fataque fortunæque virum tenebrosoque regna
 Omnia musæo contingens nectare clarat.
 Namque Chaos rerum primordia nocte tegebat
 Indistincta locis formæque expertia; Donec*

(1) Vides, opinor, hæc ad Theogoniam Hesiodi pertinere.

Confusam Discussit Amor volventibus annis
 Congeriem. tellus foecundo corpore, et aura
 Lumine purpureo rifit; sua tempora menses,
 Et pariter novere suos vaga sidera motus,
 Collectumque fretum fedit, fluviique voluti,
 Cunctaque ceperunt genitalia femina vitas.
 Caelus in aethereo primus regnavit Olympo,
 Tellurisque sinu commixtus fudit in auras
 Progeniem horrendam; Donec materna sequutus
 Iussa vafer Saturnus acuta falce petivit
 Deprensum infidiis, patrioque potitus honore
 Eripuit vi sceptrum. hoc rege agrestis et exlex
 Vita diu, moresque feri viguere, nec ullus
 Iustitiae, laudique locus fuit; illaque Graii
 Aurea dixerunt, fuerint quum ferrea secla,
 Quae non ulla Deum referat mortalibus ira.
 Mox tamen hic, frustra Titanum fortibus armis
 Defensus, natosque petens in praelia, magno
 Sub Iove succubuit victus, qui fulmine diros
 Caeligenas, ipsumque alta caligine merfit

*Infra Erebū iaciens pavitantem, ubi Tartarus horret
 Aeterna sub nocte ingens, pars ultima rerum.
 Hinc Iovis auspicio regni successit origo
 Tertia. in astringera caeli sedet arduus arce
 Fulgura molitus Dextra, totumque per orbem
 Providus intendens aciem sua praemia laudi
 Ac scelere tribuit poenas, hominumque per artes
 Ingenia exacuit. prima haec felicitis imago
 Imperii, vobis quae nunc regnantibus aucta
 Crevit in immensum, totamque effudit opum vim.
 Tum rerum tenuis tantum experientia venit,
 Quaefitque usus faciles; profcissaque terrae
 Viscera, et attritus coepit splendere vomer,
 Edomitique boves, pecudisque in septa receptae
 Aeraque personuere, et ferrum incanduit igne.
 Quid faceret mortale genus? non roscida mella
 Sponte dabant rupes, nec vino et lacte fluebant
 Pura per intactos labentia flumina campos,
 Aut inarata Ceres furgebat. iamque placere
 Glandiferi foetus passim montanaque corna*

Desierant, alioque inventum vivere cultu,
 Et solem prohibere et acutae frigora brumae
 Vestibus iniectis, alimentaue mitia nosse.
 Omnia quae cernens, sacrosque recludere fontes
 Ausus opum vates ascræus, primus agrestes
 Edocuit ⁽¹⁾, fractis quo fidere femina glebis
 Tradere conveniat? segetis quis cultus opimae?
 Tempora quae mensis, quaque arte paranda supellex
 Rustica, et agricolis quae cura adhibenda iuvenis?
 Nec minus et varios docuit per caerula cursus
 Litore digressus patrio, quando omnia tellus.
 Haud omnis bona ferre negat; certusque notavit,
 Quid pluviaeque ferant Hyades, quidque asper Orion,
 Arcturusque, Haedique, et quali flamine eundum,
 Si placeat rapidi tentare pericula ponti,
 Divitiasque sequi peregrinas. cuncta sed ante
 Iustitiam ferrare iubet, sanctumque pudorem,
 Et mores sine labe. hinc vis et turpis egestas

(1) Haec ad alterum Hesiodi carmen pertinent, nimirum ad Opera et Dies.

Diffugiunt, pietasque viget, populosque per omnes
 Copia largifico effundit sua munera cornu,
 Quam requies non donat iners, at sedula cura,
 Assiduusque labor. quid iam diversa canentem
 Argumenta sequar? cecinit qui sanguine Divum
 Heroes ⁽¹⁾ nati populos aut legibus aequis
 Rexere, aut domito retulere ex hoste triumphos,
 Monstraque placarunt per magnas didita terras;
 Multaque praeterea, invidit quae longa vetustas,
 Consumpsitque vorax. restat pars unica laudum
 Coniugis Amphitryonaeae, susceptaque magno
 De Iove progenies, Alcides ille superbi
 Martigenae domitor Cycni quo tempore scutum
 Fulmineum quassans Pagafaci ad Apollinis aram
 Perculit, ac magna Delphos formidine solvit.
 O vatem nimium felicem, edicere primo
 Cui rerum tot mira datum: te principe dignus
 Vivat, et usque novo vigeat florentior aëro

(1) Inter alia poemata Hesiodus et Heroogoniam scripsisse tradi-
 tur, cuius pars fortasse Scutum Herculis, de quo suo loco dicitur.

Quod si magnanimos ipsi propiora tulissent
 Aufriadæ bona fecerant tuos, non ille creatos
 Stirpe alia heroas celebrandos carmine sacro
 Legisset. labor unus erat gens Austria, et almis
 Caesaribus foecunda Domus Dircaea sonaret
 Per nemora, et plausu miratum impleret Olympum.
 Tum licuit certare ⁽¹⁾ vel ipso iudice Phoebo
 Argolico in coetu cum magno scilicet olli
 Mœconida, quamvis argivæ robora pubis
 Hectoreos circa muros, Simœntaque clausum
 Caedis Achilleæ furiis cecinisset, et ignes
 Suppositos Xanthi quondam ferventibus undis.
 Cuncta tuæ gentis, Fernandæ, insignibus oris
 Cessissent decora illa, diu quæ versibus ætas
 Digna tulit. nil gente tua nam maius in omni
 Laude, per obliquos signorum flammeus orbes
 Dum rutilo invehitur curru, sol cernit ab axe.

(1) Non desuere, qui dicerent Homerum quondam certasse cantu
 in Eubœa cum Hesiodo, victumque decessisse sententia Panidis. Sed
 parum id verisimile.

Sed non Dulcifono Superi haec celebranda Dedere
 Dona feni; nec si tribuissent, omnibus unus
 Sufficeret. fortuna aliud servavit in aevum
 Aufriadum laudes, aliis et vatibus olim
 Ferre Dabit prima repetens ab origine gentem
 Caesaream. iam nunc faciles Date lilia nymphae,
 Auricomos iungam flores, magnosque nepotes
 Muneribus iustis cumulabo, et laurea nectam
 Serta comis, Donec subvectus in ardua templa,
 Gloria ubi sedem posuit, tantosque sacrauit
 Alma viros rutilo succendens lumine, vivam
 Effigiem fratrum, quos haec mirantia cernunt
 Saecula, victuro Describam carmine vates.
 In medio mihi Caesar arito insignis honore
 Stabit: eum circa variis de partibus orbis
 Attonitae gentes procumbent, dignaque ad aras
 Thuricremas facient pro salvo vota parente
 Compede iam fracta, miseris quam barbara quondam
 Immiti iussu Dominorum induxerat aetas.
 Ille Iovis super ales erit, geminoque minatus

Hostibus exitium collo pendeat in aura
 Opperiens nutum, quo martia fulmina vertat.
 Hinc Leopoldus agens Thufcae felicia gentis
 Agmina fraterno laetus gaudebit amore,
 Iuraque et augustas leges, quae temperat urbes,
 Maximus ostendet: propior Flora aurea plaudet.
 Hinc sacra albenti devinctus tempora vitta
 Teutonicos Equites primaevi floris in aëro
 Ostentans, quondam pars magna futurus et ipse
 Imperii, sistet ductor: se candida supra
 Religio pietasque addet. iamque Itala linquens
 Moenia, et Eridani niveos resonantis olores
 Ipse aderis, Fernande, aequos cui virida mores
 Gravior insignit formoso in corpore virtus,
 Attollitque animos. erit una Infubria tecum
 Omnis, et aeternae spondebit praemia famae
 Caelicolas testata, sibi te vindice laetos
 Illuxisse dies, et crescere commoda et omnes
 Auspiciis vidisse tuis decora alta per urbes.
 Invidia infelix liventia brachia mordens

Frendebit frustra, virtutumque ora tremiscens,
 Vos hilari quae fusa choro circumundique ludent,
 Sanguineos vellet raptis pro crinibus angues.
 Salvete heroes sacrum genus! o mihi tantum
 Donent fata aevi, vestras ut dicere laudes
 Et valeam myrto victricem intexere frontem,
 Invideat stupefacta novo dum Graecia vati.
 Interea Ascraci tu carmina Docta poëtae,
 Si vacat, et fesso rerum si qua otia moles
 Publica dat, leni vultu Dux accipe: in illis
 Invenies, quae lecta tibi dulcedine mentem
 Afficiant. neque enim vana heic sub imagine rerum
 Pieriis ludunt aures infomnia formis,
 Nec Venus, aut Veneris puer ille infecta veneno
 Improbus idalio contorquet spicula ab arcu;
 Utilitas sed multa latet, vitamque beatam
 Quae faciant, praecepta, et rerum maxima virtus.
 Fors etiam tecum lustrans haec carmina quondam
 Regia gaudebit coniux illa inclyta fama
 Italides inter, qua nullam Pallas amica

Erudiisse magis Doctrina fertur in omni
 Eftenfi De gente nurum, nec pluribus auctam
 Illecebris aliam Charites excellere passae;
 Et gens illa quidem Musisque et Apolline clara est.
 Ipsa suis curam genitrix ubi sedula natis
 Impendit, magnum et matris fatiavit amorem
 Omnigenos volvit libros, Italasque camoenas
 Respicit et Latias pariter, non infcia laudum
 Vilius, audentem vexit quem Pegafus ales
 Aonas in montes Graiorum exempla sequutum.
 Et querimur non esse, modis qui praebeat aures
 Dulcibus Aonidum, tales quum numina vobis
 Concilient sensus? vobis et gaudia musae,
 Et rates secura ferunt, nec fama poetæ
 Vilis utrique sonat: testis Modoetia, et altis
 Porticibus vivo surgens De marmore sedes,
 Quam vario circum florent pomaria cultu,
 Regis opus, magni referens miracula prisca
 Luculli Alcinoique. illic iam teque tuaque
 Coniuge, quae parili tecum contendit amore,

*Auspicihus, geminos cantu certare⁽¹⁾ poëtas
 Vidimus, et longo renovatos tempore ludos
 Pieridum. laeta procerum stipante corona
 Ambo vos alacres libantes flumina sacri
 Gutturis, in morem torrentis uterque ciebat.
 Quae rapidi vena fundens e Divite vates,
 Plaudere nec piguit, nec fessis addere vires.
 Omnia laetitia resonabant: famaue et udas
 Naiadas fufis per caerula colla capillis
 Ad plaufum excierat vicini e gurgite fontis,
 Et Satyros Faunosque et agreftia numina nymphas,
 Ut quondam Arcadiae in lucis ad Panos arenam,
 Aut Orphei dulcem ad cantũ prope Strymonis undas.
 Illo oro nunc vultu, illo mea carmina plaufu
 Excipite illuftres animae, tuque optime Princeps,
 Tuque tuo Dilecta viro clariffima Nympha*

(1) Duo vates praestantissimi, alter Veronensis Lorentius, Neapolitanus, alter Mollius, complures dies apud optimos principes commorati sunt, maximamque sibi laudem et ipsorum principum et aliorum auditorum iudicio extemporaneis carminibus non minus scite quam eleganter decantatis pepererunt.

*Formosis Junonem oculis et Pallada culto
 Ingenio superare potis. si cesseris ultro
 Id proprium, Fernande, petam quod numina, nullū
 Maius erit Donum. nostrum tibi ferviet usque
 Jam studium, tibi cura; tui sic germina gnati,
 Italiae spes alta, et ariti gloria regni,
 Incolumes vigeant; primis mirentur et annis
 Virtutesque tuas laudumque immensa tuarum
 Per populos, quos ipse regis, monumenta, nec ullo
 Nomine tam laeti plaudant, quam quo tibi certam
 Sternis ad astra viam, et Dignum te fingis Olympo,
 Deliciaeue, paterq; hominum late undique dictus.*

AD LECTOREM
DE HESIODO
EIVSQVE THEOGONIA.

Postquam Homeri *Odysseam* latinis expressi versibus, eamque in lucem edidi, me ad Hesiodum converti, eiusque primum *Herculis Scutum*, tum *Opera et Dies* poetica latinitate donavi, dedique hoc utrumque carmen in manus hominum. Nunc vero eodem modo *Theogonia*, seu *Deorum Generatione* adornata, tertio Hesiodi carmine, absolutam antiquissimi poetae operam, quae e multis ab eo conscriptis supersunt sola, editionem aggredior. Et quoniam graves viri eruditique complures, quorum auctoritas apud me valet plurimum semperque valebit, non defuere, qui cum mea versione ipsos graecos Hesiodi versus coniunctos desiderarent, ut uno tamquam intuitu possent inter me et Hesiodum comparisonem

instituere, deque fide, qua in eiusdem sententiis alia lingua poetice exprimendis sum usus, iudicare; eorum cessi voluntati, praesertim quum et iure uterentur suo, nec aliena a me, aut iniusta flagitarent. Quare habes heic et graeca Hesiodi carmina, quemadmodum impressa exstant in editione Graeviana, quae ceteris multo habetur accuratior, et simul eadem versibus a me latine reddita atque illustrata eo studio, quo certe potui maximo, pro ingenii mei tenuitate ac exigua eruditionis copia. Scio ⁽¹⁾ quidem id operis et ab aliis viris doctissimis, quos apud Fabricium videre potes, fuisse iamdiu factum, et ipsorum ego sollertiam nec parvi facio, nec contemnendam puto, quamvis videantur aliqui perfectius quiddam desiderare, si ad graecae linguae latinaeque scientiam maior Virgilianae dictionis initiatio, et quidam carminum veluti concentus, quae duo fortasse deerant, adiungerentur. Suus tamen per me cuique ex his scriptoribus sit honor, sua

(1) Vide Fabricii *G. Bibl.* lib. II, atque adde alteram editionem praetermissam ab eo et Nicolai de Valle (Brixiae 1499), et Bonini Mombrinii (Lugduni 1550). Alter horum *Opera et Dies*, alter *Theogoniam* vertit; exstantque Venetiis in *Bibl. Apost. Zeni* eadem editiones.

fama stet atque laus: nihil a me cuiquam celebritatis, quam consequuti sunt, imminutum volo. Id unum ego, quod nemo facile non concedendum arbitrabitur, peto, ut quod illis bona doctorum hominum venia facere licuit, mihi etiam sine cuiusquam invidia atque offensione liceat experiri. Si quam forte singularem in me animadvertant diligentiam, latineque scribendi elegantiam, laudent hasce litteras fere intermortuas suscitandi desiderium, curamque in optimis poetis legendis imitandisque non frustra positam. Sin autem oscitantem videant ac sine numeris lutulentumque fluere, despiciant arrogantiam, ac turpissimam temporis otiique, quod institutae mihi concedit vitae ratio, iacturam vituperent. Verum hisce omissis, quae ad aliorum iudicium spectant, aliquid heic dicendum arbitror de Hesiodi primum vita, de qua nihil scripseram, quum *Opera et Dies*, *Scutumque Herculis* edidissem, tum de ipsius *Theogonia*: in qua utraque re ita me geram, ut brevitati maximo pere consulam, eorumque perstringam summa veluti capita, quae ab aliis iam dicta sunt. Novi enim parum aut fere nihil, quod dicam, in tanta hominum copia, qui iisdem ante me de

rebus conscripserunt, relictum est. Itaque a primo exordiamur.

Natus est Hesiodus Dio patre Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithogenaeo Critonis filio originem ducebat, et matre Pycimede; Cumaene, quae urbs inter Aeolicas est, an in Ascra Boeotiae vico ad Heliconis radices, omnino incertum. Cumaeus et Ascraeus ab antiquis dicitur scriptoribus. Dio quidem eius patri Cuma patria est: qua relictā vel quod esset alieno oppressus aere, nec haberet, unde nomina dissolveret, vel quod aliquo crimine, et fortasse caedis, cui fuga atque exilio consulendum, teneretur, vel denique quod loci mutatione speraret fortunarum etiam mutationem consequuturum, in Ascram Boeotiae se contulit, ibique consedit cum fratre seu Atella seu Moeone. Fieri igitur potest, ut prius quam ex antiqua sede Dius demigrasset, ei fuerit iam natus filius Hesiodus, idemque tunc recte Cumaeus, uti pater; appellaretur: sed aequē facile, immo etiam si Plutarchō fides, qui Ascraeam facit Pycimeden, verosimilius fieri potuit, ut in Ascram non sit puer deportatus, at ibidem et generatus et natus, ob eamque causam Ascraeus potius habendus sit. Verum haec minutiora: seu

natus in Ascra sit Hesiodus, seu tantum educatus, parum refert. Vixit certe in eo vico prius obscuro, postea maximam eius carminum gloria celebritatem adeptus. Exiguas habuit fortunas: nam et humili loco, et pauperibus natus erat parentibus, et praeterea bona ⁽¹⁾, quae ipsi ex patris haereditate obvenerant, a fratre ⁽²⁾ seu patruale Persa homine maxime rapaci ac litium cupido magna ex parte fuerunt adempta. Eam autem exercuit facultatem, quae admodum paucos quovis tempore locupletavit, poesim nimirum, divinam artem sed inopem. Pastoritiam in ipso aetatis initio vitam egit: quod iis temporibus, quibus et ipse vixit et Homerus, nec ipsis regum filiis

(1) Ita ipse Hesiodus *Oper. et Dier.* v. 46 inquit:

- „ Iam patrios census divisimus: ipse tulisti
- „ Praeterea rapiens tibi multa, invertere hiantum
- „ Muneribus largis aggressus pectora regum,
- „ Nos inter voluere ortam qui cernere litem.

(2) Dixi a fratre seu patruale; nam vates ad Persam loquens v. 784 *Oper. et Dier.* ait obscurius:

- „ Non aliter genitorque meus, stultissime Persa,
- „ Atque tuus pelagi sulcabat caerula pinu.

Ubi quum non dicat *noster pater*, sed *meus* et *tuus*, videtur distinctionem facere, et potius significare Persam non e Dio, cuius Hesiodus erat filius, sed ex eius fratre natum.

turpe erat facere aut inhonestum. Quo antiquiora nempe tempora, eo et mollities rarior, et mores hominum simpliciores. Adolescens vero, quod a natura, credo, ad poesim maxime ferretur, ingenioque abundaret acutissimo, vel suo ipse ductu compulsus, vel a parentibus amicisque ita iussus, totum se contulit ad litterarum studia, vatesque, quantum nunc admiramur, evasit. Ille quidem se, ut id faceret, a Musis, quas impense coluit, dicato etiam in Helicone ⁽¹⁾ earundem honori tripode, quem dono victor acceperat, fecisse persuasum refert: nos vero poetae, qui a Musis mentiri etiam se didicisse testatur, sine ulla urbanitatis offensione nequaquam tenemur credere. Quod eius carmina elegantissima ac mul-

(1) Sic in *Oper. et Dier.* v. 813 ait:

„ Meque adeo dulci victorem carmine vidit
 „ Auritum tripodem ferre admirata iuventus,
 „ Quem rediens sacrum Musis Helicone dicavi.

Porro et inscriptio tripodi apposita ab Hesiodo circumfertur; et apud Dionem, interque graeca legitur epigrammata:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε
 Ὑμνῷ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον.

Sed eam ego fictam ac suppositam duco, quemadmodum et viri docti complures. Vera enim si esset, nulla iam controversia haberetur de utriusque aetate.

tis non vulgaris doctrinae luminibus distincta liquido ostendunt, id solum pro comperto habeatur. Haec autem maximos eum fecisse progressus et in ea philosophiae parte, quae ad astrorum pertinet scientiam, quamque in rebus georgicis pertractandis passim adhibet; et in ea, quae ad res divinas mundique spectat opificium, quamque allegoriis involvit potius quam exornavit in Deorum generatione; et in ea demum, quae versatur in moribus vitaque recte instituenda in hominum societate, cuiusque praecepta optima ubique tradit, clarissime certissimeque docent. Fuit praeterea in rerum nominumque antiquitate scientissimus, et in carminum sono ad aurium voluptatem accommodando plane admirabilis: ut eum recte dixerit Dionysius Halicarnassaeus et voluptatis et aequabilis dictionis et verborum collocationis vehementer studiosum; et Velleius Paterculus vocaverit perelegantis ingenii virum et mollissima dulcedine carminum memorabilem; et ipse Fabius Quintilianus, quamvis neget eundem crebro assurgere, quod Homeri proprium est, tamen fateatur utiles habere circa praecepta sententias, lenitatemque verborum et expositionis probabilem, palmamque in illo mediocri genere

promereri. Ionica plerumque dialecto est delectatus, quae ut aliis vocalium concursu abundantior, ita est pronunciata audituque mollior. Multa scripsit ac varia ⁽¹⁾: sed ex sexdecim operibus, quae scripsisse dicitur, solum tria nec ea integra ad nos pervenerunt. Ea tamen huiusmodi sunt, ut multiplicem exquisitamque, quae in iis continetur, doctrinam multi admirati non dubitarint memoriae prodere, ipsi opus fuisse multas suscipere peregrinationes, quemadmodum et ab Homero factum accepimus, et longinquas erudiendi sese mysteriisque praesertim Aegyptiis imbuendi gratia regiones petere. Quod ego nec concedere, nec omnino negare ausim: nam quamvis ipse profiteatur se numquam navigasse, nisi quando ex Aulidis portu ⁽²⁾ in Euboeam traie-

(1) Praeter *Theogoniam* et *Scutum Herculis*, de quibus aliqui dubitasse videntur, an essent genuina Hesiodi carmina, ac *Opera et Dies*, nominantur a Tzetze, aliisque grammaticis alia carmina, de Heroum nempe et Heroïdum Genealogiis, de Vaticinandi arte, de Mulierum laudibus, de Pelei et Thetidis nuptiis, de Dactylis Idaeis, de Medicina, de Herbis, de Batracho amico, in quem scripsisse dicitur Epicedium, de Chirone, de Astronomia, de Telluris periodo, de Theseo, de Aegimio, de divinis Sermonibus etc., quae omnia in Fabr. *Bibl. Gr.* videre potes lib. II cap. 8, ubi multo plura invenies.

(2) Lege *Oper. et Dier.* v. 804 et seq. in mea versione.

cit illuc invitatus ad ludos, qui in funere Amphidamantis regio instruebantur, in quibus et vicit cantu; tamen id fecit fortasse post absolutum *Operum et Dierum* carmen, in quo ita de se testabatur. Magnam certe Graeciae partem invisisse credibile est, sapientissimorumque hominum usum esse consuetudine. Ctemenen Physigei ⁽¹⁾ filiam sororemque Amphiphanis et Ganyctoris duxisse uxorem a quibusdam dicitur, a qua filium, ut fama est, suscepit Stesichorum poetam et ipsum celebrem. Quidam autem hanc non eius coniugem, sed tantum amicam fuisse putant. Certe filius videtur ei natus esse: filii ⁽²⁾ enim mentionem facit in *Operibus*. In Ascra ut plurimum latuit, Ascraisque suis popularibus non usus est amicitissimis, a quibus et mulctatus fuisse fertur

(1) Quam Ctemenen multi dixerunt, alii vocant Climenen vel Archiepen. Sed male, ut animadverterunt et Giraldus, et alii. Male etiam et Mnaseas intrusus Hesiodi filius, qui per aliquos non Mnaseas est, sed Mnasea filia. Quos vero dixi fratres Ctemenes et Physigei liberos, dicuntur ab aliis Ganyctoris Naucletii filii Ctimenus et Antiphus. Ita omnia implicata, quae de Hesiodi coniugio et mortis causa narrantur.

(2) Versu enim *Oper. et Dier.* 315 id ipse innuit inquiens:

„ non ego iustus,
 „ Non amet et natus meus esse, heic omnia quando etc.

sive invidia in ipsum concitatis, sive Persae accusationibus. Quapropter Ascram ⁽¹⁾ quocumque anni tempore incommodam iis, qui in eo vico habitabant, non dubitavit dicere, contra quam fieri solet ab omnibus fere poetis, qui nidulos etiam in saxis rupibusque affixos, qualis erat illa Vlyssis Ithaca, quam vir sapientissimus immortalitati praetulit, dummodo in iis nati sint aut educati, maximis celebrare laudibus atque extollere non desinunt. Quod non ideo solum, quod incredibilem in hominum animis habeat charitatem patria, faciunt, sed ne etiam de eorum patria, quemadmodum de Homeri natali solo, ambigatur. Qua in re non modo patriae, verum suae quoque ipsorum laudi serviunt. Sed horum plerosque, si id reticuissem, facile pateret respublica. At revertamur ad Hesiodum: sane male sentiebat de patria, quaecumque fuerit illi caussa. Nam multa passim in *Operum et*

(1) Lege v. 790 *Oper. et Dier.* Hinc et Ovidius lib. iv *De Ponto* Eleg. xiv dixit:

„ Esset perpetuo sua quam vitabilis Ascra,
 „ Ausa est Argolici Musa docere senis.
 „ At fuerat Terra genitus qui scripsit in illa,
 „ Intumuit vati nec tamen Ascra suo.

Dierum carmine de iudicum iniquitate, iudiciorumque, quae tum temporis in Ascra exercebantur, perversitate iratior effundit. Ceterum moribus videtur fuisse suavissimis; simplici quaedam sapientia, ac virtutis amore plenus. Proditum est autem non naturae conditione, sed violenta ⁽¹⁾ morte decessisse in ultima senectute, ut non solum passim a poetis appelletur senex, verum etiam in proverbium abierit Hesiodia senectus, quam ei apprecamur, quem diutissime vi-

(1) Pausanias quidem in Boeoticis, Filii, inquit, Ganymetoris Crimenus et Antiphus in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Hesiodi necem, ubi in Neptunum impii existimati sunt, deque illis facta est quaestio. Quod lege apud Giraldum. Plutarchus autem in *Dioclis convivio* paullo aliter, quam est apud ipsum Lil. Giraldum, rem narrat. A Milesio, inquit, Troilo Hesiodi amico apud Locros, ubi hospitabatur, vitata fuit Hospitis filia: rei conscium Hesiodum rati puellae fratres, sed reticuisse crimen, utrumque in nemore nati occiderunt, et cadavera in mare proiecerunt. Troili quidem corpus ad oras fluminis Daphnes adhaesit scopulo, qui et nomen ab eo accepit; Hesiodi vero delatum a Delphine in litus, quo tum Locri Neptunalia agebant. Qui quum agnovissent, extulerunt ad humandum, conquisitisque occisoribus, inventisque, vivos aquis suffocarunt. Alii tradunt occisores mari fugam tentasse, sed coorta tempestate omnes naufragio periisse. Itaque primum Hesiodus sepultus fuit a Locris: hinc Alcaeus poeta graecum scripsit epigramma, quod quum fere in omnibus exstet Hesiodi editionibus, latine a me redditum tantum subiiciam:

vere cupimus. In Nemea Locridos primum sepultus perhibetur, ut est in Alcaei carmine; deinde ab Orchomeniis, ita oraculo monente, ferunt eiusdem ossa Orchomenum translata, ibique in medio foro honorifice condita, addito etiam in tumuli fronte ad posteritatis memoriam elogio ⁽¹⁾.

-
- „ Hesiodi corpus nemorosa in Locridis umbra
 „ Naiades irriguis fontibus abluerunt,
 „ Ac tumulum statuere, albo quem rustica pubes
 „ Lacte, et commixto mellis honore rigat.
 „ Tam dulcis vox namque seni spirabat ab ore
 „ Assueto puro rore frui Aonidum.

(1) Admonitus, inquit Plutarchus, ab oraculo Delphico fuerat Hesiodus, ut Nemeam fugeret vitaretque, quumque ipse intelligeret id de Nemea Peloponnesi, venit imprudens in Oenonem Locridis, ubi templum erat Iovis Nemeaei, ibique mortem invenit, sepulcrumque. Orchomenii autem, qui acceperant ab oraculo non prius pestem, qua afflictabantur, cessaturam, quam Hesiodi corpus Orchomenum deportaretur, diligenter inquisierunt a Locris occultatum, deprehenderuntque teste Pausania indicio non hirundinis, ut legit Fabricius et Menagius, sed cornicis, ut constat auctore etiam Luciano Samos. in emendatiore vita Pellegriini. Elogium vero illud graece passim legitur; dabo solum latine:

- „ Askra quidem patria est foecunda, sed ossa perempti
 „ Rapta equitum longe servat humus Minyum,
 „ Hesiodi, cuius fama it sublimior inter
 „ Spectatos aequo iudicio Sophies.

De qua Hesiodii corporis translatione illud etiam Pindari:

- „ Salve et pubescens, salve et bis nocte sepulcrum,
 „ Hesiode, ante alios laude micans Sophiae.

Sed ⁽¹⁾ pleraque, ut quod sentio fatear, quae de eius morte narrantur et a Plutarcho et a Pausania, fabulosa censeo. Quo vero post mortem ubique esset in honore, et ingens interpretum copia, qui eius scripta illustrarunt, inter quos et Zeno est Philosophus, et signa ac monimenta in multis Graeciae urbibus eiusdem nomini erecta, satis luculenter demonstrant. Horum unum a se visum in Iovis Olympii templo Pausanias memorat in Eliacis, alterum in Thespiorum foro, tertium in Helicone sedentis habitu citharamque inter genua continentis efformatum. In publico praeterea Byzantino gymnasio seu Zeuxippo eius ex aere statua visebatur. Quibus honoris non incertis significationibus sat eius fama tuta est contra Cleomenis Anassandriadae, et Pythagorae iniuriosa dicta: quorum alter illum vilissimum servorum vocat, alter eiusdem animam vidisse testabatur ad aeream columnam apud inferos vinctam miserandos eiulatus effundere, quod multa impie atque falso de diis vivus conscripse-

(1) Inepta enim et illa cornix, quae Orchomeniis sepulcrum detexit, mihi videtur, et pestis, a qua, huiusmodi re facta, liberati sunt ii populi; ne dicam de delphine, qui corpus Hesiodi in terram detulit, deque oraculo etc.

rit. Quam eandem ob causam nec apud Platonem bene audit, quamvis hic philosophorum disertissimus Hesiodi nostri et doctrinam saepe admiretur, et sententias adhibeat. Hinc non moror Cercopem, qui excellentis ac prope divini ingenii virum dicitur fuisse solitus exagitare ubique, atque adversus eundem iniquas exercere controversias, quod victus fortasse ab eo fuerit in carminum concertatione; nec Lucianum, qui etsi multa de eius laudibus dicat, tamen ut est scriptor subsannandi deridendique cupiditate plus iusto flagrans, variis in locis in eius doctrinam invehitur potius, quam iocatur. Vsque adeo verum illud, neminem umquam potuisse omnibus placere. Heic autem petet quispiam, quot annis ante Olympiadum initium vixerit Hesiodus; fueritne aetate Homero posterior, an prior? Plutarchus eum Homero dicit et gloria et tempore proximum, nec Velleius multo aliter sentit, nec Philochorus et Xenophanes apud Gellium. Suidas autem Homero posteriorem centum annis dicit, Solinus centum triginta, Tzetzes quadringentis, et M. Tullius multis ante illum saeculis Homerum vixisse arbitratur. Quare et Giraldus et Salmasius et Clericus et Dodvellus, et ipse Fabri-

cius, aliique Homerum Hesiodo antiquiorem statuerunt. Sed pace tamen tantorum virorum videamus, num altera sententia, quae Hesiodum vetustiore⁽¹⁾ asserit, quaeque ipsa Hesiodia etiam scribendi ratione mihi semper niti visa est, verisimilior sit. Ille quidem historiae pater Herodotus de Hesiodi atque Homeri aetate disserens ait *Hist.* libro secundo, eos quadringentis annis sese antiquiores exstitisse. Quare quum Halicarnassensis Herodotus Lyxi vel Xyli filius, Pamphila teste apud Gellium, in Xersis transitu in Graeciam quadriennis esset, ut Dionysius et ipse Halicarnassaeus natum paullo ante Persicum bellum superstitemque usque ad bellum Peloponnesiacum testatur, anni erunt circiter quadringenti ab eodem ad Hesiodum atque Homerum. Itaque principes hi poetae annis circiter centum, si principium Olympiadum iuxta communio^{ri}orem supputandi rationem anno ante Christum *IOCCCLXXVI* et Romae cond. *XXIII* statuatur, ante Olympiadas floruisse debuerunt: tot enim anni sunt ad Olympiadis quinquagesimae quartae exitum, qua He-

(1) Vide hac de re doctissime disserentem Ioan. Rinaldum Carlium in *Epistola ad Hieron. Tartarottum* data, a qua ego fere haec omnia mutuatus sum; et Prideauxium in *Notis ad Marm. Arund.*

rodotus natus videtur. Sit igitur hoc primum; Hesiodum ab Herodoto priorem nominari cum Homero, et ipsum Homerum quadringentis ante se annis prodidisse. Sed idem, inquires, in Homeri vita, ad Xersis transitum, pugnamque Salaminiam sexcentos et viginti duos annos enumerat ab Homero nato. Pugnat ergo, nec sibi constat Herodotus. Atqui vel illa vita non est, ut multi existimarunt, ab Herodoto Halicarnassensi scripta, sed ab Herodoto Olophyxio; vel si ab eo scripta est, Scaligeri emendatio, ut monet Corsinius ⁽¹⁾ in *Fastis Atticis*, legis non ἑξακόσια ἑκοσι δύο, at simpliciter ἑτέα τετρακόσια, adhibenda est. Huiusmodi errorum multa passim exempla. Verum si libet progrediamur, inspiciamusque, quid illa ferunt Oxoniensia marmora graecae eruditionis e Paro advectus thesaurus locupletissimus. In iis dicitur Homerus vixisse ante illorum marmorum conscriptorem annis sexcentis quadraginta tribus. Archon enim Agathocles annis tribus et nonaginta ante ipsum consignatur. Meursius autem dicit, Pausaniam ostendere, Agathoclem Athenis imperasse anno quarto Olim-

(1) Tom. III *Fast. Attic.* edit. Flor. pag. 158.

piadis centesimae quintae, idest annis ante Christum CCCLV. Ergo marmorum scriptor ante Christum annis CCLXIII, et Homerus 100000VI pariter ante Christum vixit, quamvis Petavius, qui haec marmora videre non potuit, eum dicat floruisse annis ante Ch. circiter CIO, et Harduinus ⁽¹⁾ vero propius 100000XX. Quod discrimen profecto tenue est in tanta temporum antiquitate, praesertim si animadvertamus, et illam particulam *circiter* a Petavio appositam, et ab eodem annum duodecimum imperii Megacelis assignari ad 100000VI annum ante Christum, quo tempore iuxta marmorum consignatorem Diognetus Athenis imperabat. Hinc Petavium inter et graecum Chronologum annorum decem et octo spatium discrepat: nam inter Diognetum et Creontem anni a Petavio ducenti quinque numerantur; contra a graeco Scriptore viginti duo et ducenti. Verum quum Petavius anno ante Ch. 100000VI, quod tempus a nobis Homeri aevo iam est tributum, annum duodecimum notet Megacelis, si alii anni decem et octo addantur, integrum Megacelis imperium, quod triginta annorum fuisse

(1) In *Adnot. ad hist. Plinii*.

XVIII

dicitur, complebunt, initiumque dabunt imperii Diogneti. Hoc vero anno eadem Oxoniensia monumenta unum ex duodecim perpetuis Archontibus Diognetum signant nec Corsinio dissentiente. Fixum ergo ratumque maneat, Homerum ante Christum vixisse, ut supra diximus, annis 100000VI et Diogneti primo. Iam vero in his ipsis Oxon. marmoribus Hesiodi etiam, cuius gratia haec omnis a nobis instituta ratio est, aetatem habemus. Ita enim illa adnotant: EX QVO TEMPORE HESIODVS POETA VIXIT, ANNI 10LXX.... ATHENIS IMPERANTE Reliqua invidit vetustas, quae notas abolevit. Sed quidquid desit, non pauciores esse possunt a marmorum conscriptore ad Hesiodum, quam anni saltem sexcenti et septuaginta. Hinc Hesiodus annis ante Homerum ad minimum viginti septem mortuus esse intelligitur, Megacelis nempe imperii tertio. Haec propterea assignanda Hesiodo nostro aetas est, quam verae proximam etiam Harduinus agnoscit, statuamusque oportet antiquiorem fuisse Homero hunc poetam, utpote qui annis ante Ch. 100000XXXII vixerit: quibus si alii adiungantur C101000LXXXII quum haec scribimus, erunt nos et illum inter C101000CCXV anni. Quare non sine ratione et ab

Herodoto, uti vidimus, quum dicit Hesiodum et Homerum docuisse *Theogonias*, prior Hesiodus nominatur; et a Platone in *Socratis apologia*, ubi poetas antiquissimos memorat, Musaeus primum, tum Orpheus, tertius Hesiodus recensetur, deinde Homerus. Nec aliter et a Plinio factum est, et ab antiquo Pindari Scholiaste, et ab Heraclide Pontico, et a Cyrillo, et a Iulio Caes. Scaligero, et ab aliis multis, quos et Sextus Empiricus, et Tzetzes referunt, quibusque in primis L. Accius poeta est accensendus, et Ephorus Historicus, et M. Varro ab A. Gellio commemorati. Mitto iam ea, quae ipse Hesiodus de Arcturi apparitione in Operibus scripsit, quaeque accidisse anno ante Ch. 1555 circiter debere, inita a Ricciolio astronomica supputatione; et ea item quae Suidas e nonnullorum sententia affert, fuisse nimirum Hesiodi consobrini filium Homerum; et quae demum alii Scriptores memorant de eius cum Homero concertatione ⁽¹⁾ in Oelyci Thessali exequiis et Amphidamantis Chalcidensis. Haec enim omnia, si etiam essent

(1) Versus, qui tunc dicuntur ab Homero recitati, hi sunt:

Μῶσα μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μήτ' ἐγενόγτο πάροιθεν,
Μήτ' ἔσται μετοπίσθεν etc.

vera, non aliud evincerent, nisi aliquanto tempore simul vixisse duos hosce poetarum principes ac quasi parentes; qui quum tam ingenti annorum serie ante nos exstiterint floruerintque, mirandum sane est, poeticam facultatem deinceps excultam semper aut parvum aut nullum accepisse incrementum. Sed de his hactenus: veniamus nunc ad *Theogoniam*, de qua mihi secundo loco dicendum aliquid proposueram.

Multae quidem in Graecia ante ipsum Hesiodum *Theogoniae* traditae vulgataeque ferebantur, Lini in primis Chalcidensis, Orphei Thracis, Musaei Atheniensis, Thamyris, ut fama est, ex Agriopa nympa in Thraciam profuga nati, Melampodis Phoenicum mysteriis initiati, Abaris, aliorumque veterum Theologorum. Postea vero a Theologis tum graecis, tum aegyptiis, chaldaeisque hoc studium ad alios poetas transiit, Theo-

liques alii ab Hesiodo, qui maiori laude digni visi sunt:

Α'λλ' ὅταν ἀμφὶ Δίος τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι
 Ἄεματα συντρίψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης etc.

quos et latine habeas a me versos ita:

- „ Musa mihi dic illa canens, quae facta nec ante
- „ Exstiterunt, nec secula ferent venientia etc.
- „ Ast ubi cornipedum certans vis excita equorum
- „ Circum busta Iovis rapido quatit impete currus etc.

goniasque docuerunt et Epimenidas Cretensis, de quo multa Cretes mendacius effuderunt, et Homerus, et Aristophanes, alique. Sed poetis hac in re omnibus Hesiodus praeferendus est. Nam et totus est in hoc argumento pertractando, quod obiter alii et quasi cursim fecerunt; et quum Philosophorum, aut potius Theologorum scripta ex parte maxima perierint, eius integrum ad nos pervenit *Theogoniae* carmen. Dignus propterea videri potest, qui diligentius expendatur, vetustissimae inter graecos traditionis de rerum, hominumque originibus vestigia continens non contemnenda. Verum in eo explicando summa est difficultas: nam et multa confundit, et non pauca ad versuum ornatum atque elegantiam fingit; et ordinem, quo rebus maxima lux affunditur, narrandi non ubique servat; et diversos Theogoniarum Auctores nulla habita temporum, locorumque distinctione sequitur, in unumque doctrinae veluti corpus quidquid vel e Thracia, vel e Phoenicia, vel ex Aegypto, vel ex aliis barbaris regionibus a diversis coloniis in Graeciam commigrantibus advectum acceperat de diis, rerumque principiis, conflare conatur. Religioni vero in primis, quae eius tempore foeda late domina-

batur, clarosque vetustatis viros in deorum numero accensebat, ut ipse erat ea superstitione obcoecatus, servire non invitus videtur. Quare mirandum non est, si nec omnia cohaerere, nec unum ad finem multa in huiusmodi labyrintho unius Ariadnae ope nequaquam pervestigando tendere videantur. Vix enim exitum e Phoenicum doctrinae filo aliquem invenisse credis, ecce aulim in errorem delaberis, ni Aegyptiorum auxilium implores; quumque hos exoraveris, tramitemque ostenderint, quo progrediaris, adiumenta alia petenda sunt vel e Thracia, vel e Ponto, vel e Syria arcessita. Multarum gentium annales consulendi, multiplex dispicienda theologia, vetus philosophia, atque astronomia excutienda, graecidemum poetae dissonas de rebus iisdem sententias ferentes inter se conciliandi, qui quum eas fabularum involucris etiam comprehendant, nae is Aethiopem, quod aiunt, lavet, Sisyphiumque laborem suscipiat, qui uni omnes, eidemque argumento aptare velit. Hanc potissimum ob causam, qui mythologiam omnem vel ad veteris historiae rationem, vel ad philosophiae, astronomiaeque placita exigi posse crediderunt, vehementer falsi sunt. Quamobrem nec veteres Gram-

matici, nec eruditi fabularum Interpretes recentiores, Heinsii, Vossii, Bocharti, Clerici, Huetii, Pluchii, Dupuisii, sexcentique alii, qui magno ingenio instructi, parique eruditione hac de re diligentius quaesiverunt, alacresque hoc in studio impedito admodum atque anfractuoso decurrerunt, metam credendi sunt contigisse. Vt enim iis multa feliciter evenisse concedantur; tamen quis non videt in aliarum rerum, nominumque quamplurium explicatione eosdem haerere, quod necesse est, angi, torquerique, atque ad extremum quadam animi desperatione correptos, quia quod intenderant, consequi non potuissent, in alienas omnino coniecturas, atque a communi sensu remotas fictiones, hypothesesque redigi? Itaque fateri satius duco, fieri a nobis nequam posse, ut quae ab hominibus ingenio fecundissimo, effroenataque fingendi libidine, ac licentia praeditis pro libito, arbitrioque scripta sunt, ea videantur fuisse, quamvis et allegoriis spolientur, et poeticis ornamentis exuantur, cum ratione semper caussaue scripta, et ad unum veritatis scopum collimare. Sed ad graecorum theogonias propius accedamus: earum si non omnium, plerarumque certe, ut observat Brucherus

in *Historiae philosophicae institutionibus*, haec videtur fuisse summa. Praeter deum Chao gravidum, sive Chaos deum in se complectens, initio nihil exstitit aliud; adeoque in deo sive universo cuncta latuerunt. Illud autem sua vi agitatatum impressit amorem, ut homogenea sociarentur, separarentur heterogenea. Is motus sive amor, quum e sinu dei profluxerit, et ratione et sapientia fuit plenus. Ita agitata materiae mole, leviora ascenderunt, graviora descenderunt in tartarum. Hoc autem pacto dispulsa nocte ex levioribus emicuit aether atque lux, ex hisque sol genitus: ex gravioribus terra atque montes exstiterunt. Terra vero nupta et coniuncta Caelo pelagus genuit exhalationibus atque imbribus in se decidentibus, divinae mentis vestigia hisce omnibus mundi partibus conservantibus communicata. Hinc enata sunt ex Caeli Terraeque coniunctione animalia ratione praedita, homines nimirum, eorumque primi maximique insidentis numinis magnam vim hauserunt, qua instructi beneficiis et inventis utilissimis humanum genus sibi ita devinxerunt, ut post condita imperia mortalitatemque depositam ad sedes divinitatis reversi divinoque honore digni passim a populis creden-

tur. Huius autem opinionis ne falsitas teneretur, a sapientioribus, id est a magis fraudulentis, quibus erat bono, obscurissimis involucris monstris-que allegoriis, quae ad religionem pertinebant, omnia obtegebantur. Haec fere cuncta, quae e Brucheri doctrina attuli, illud evincunt manifeste, graecos theogoniarum scriptores, imo et barbaros, quum eas traderent, non unam deorum generationem, sed rerum omnium huius universitatis, quam mundum appellamus, et originem et opificium et progressum et statum tradere voluisse. Quo fundamento veluti posito, totam Hesiodiae fabricae molem breviter contemplemur, cuius, ut mihi quidem intuenti obversatur animo, cur et aliis dubitem inspiciendam imaginem proponere? Id vero timide faciam, ut quod est, fatear; sed audendum tamen est, ac faciendum. Prima igitur huiusce *Theogoniae* pars ad naturalem mihi, seu physicam mundi constitutionem pertinere videtur, altera ad socialem seu politicam, tertia ad religiosam, quarta demum ad historicam usque ad belli Troiani tempora. Pergin vero ita serio desipere, inquires? Atqui profecto sic animo fixum est, bene nec ne an male, tu iudicabis, postquam fabulam audieris. Inci-

piamus ab ea parte, quam primam proposui. Mundum hunc, qualem nunc intuemur, non fuisse aeternum, Hesiodum legenti patet: sed nulla opificis dei in eius constructione seu constitutione ab eodem fit mentio. A quo igitur ipsa materies seu rerum principia exstiterunt? A deo certe, quem quum non omnino neget Hesiodus, potius supponere dicendus est; ita enim vetus ferebat traditio. A celebri autem Chao, ut ceteri omnes theogoniarum scriptores, initium facit, terramque ubi nominavit, tartarumque et amorem, erebi atque noctis e Chao, rursumque aetheris dieique ex nocte atque erebo generationes auspicatur. Tellus rite iam efformata ac ab aere segregata caelum produxisse, id est aspectui hominum exhibuisse, dicitur, quumque eadem in quaque sui parte non est aequabilis atque plana, hinc iure montes et valles genuisse fertur, ingentemque vim aquarum, quae sparsae erant prius per omnem terrarum faciem cumque rebus ceteris confusae, in maximas fecit defluere cavitates velutique crateres, unde maria ab eadem generata affirmantur, eque illis flumina fontesque varii. Hisce ita digestis rebus ordinatisque coeperunt et venti aera perflare, et ipse sol cum luna

reliquisque sideribus splendescere in caelo, et dies mensesque stato ortu obituque distinguere. Homines item primi, nimirum Titanes, quos antiquitus creatos lateque terram inhabitasse fortissimos audierat Hesiodus, uti et bruta ex eadem telluris caelique coniunctione, quod simul, opinor, cum iis exstiterint, prodiisse finguntur. Vides haec perbelle quadrare omnia ad singulas mundi partes, et ad hanc omnem rerum creatarum efficiendam seriem. Quid vero ille Hesiodi Saturnus falcifer, eiusque iussu matris telluris in Caelum patrem saevitia? Graecis Chronos, qui Latinis Saturnus, tempus est. Nonne autem homines, et terram habere generandi vim, et caeli irrigatione et calore indigere, et curam praeterea adhibendam in colendis arvis, ferroque proscindendis, usu processuque temporis didicerunt? Nonne solum maria fluviosque, quum iam alia nova fieri desiissent, iidem maximam sibi ad vitam victumque utilitatem conferre coegerunt? Hoc illae e caeli foedo vulnere guttae sanguineae in terram decidentes ac coalescentes, et illa in mari spuma concrescens vitaque praedita, quae Venus est appellata, significabant: quocumque enim apta inciderant semina, uberrimae foecun-

XXVIII

ditatis indicia habebantur. Porro homines arte parandi producendique ea, quae ad vitam alendam conservandamque pertinebant, satis iam instructi multiplicatique varias sese in regiones insulasque diviserunt, quo quemque vis aut tempestas adegerat: Graeci autem et potissimum Athenienses se *αὐτοχθόνας* gloriabantur. Deinde aerumnis premi ac labore, curis agitari, caedibus vexari invicem, morbis ac senectute deficere; quae mala cuncta cum ipsis hominibus mundique ortu recte ab Hesiodo dicuntur nata. Habemus ergo hunc terrarum orbem et physice constitutum, et hominibus aliisque animantibus refertum: sed nulla adhuc in eo reipublicae, nulla imperii forma, quae sine aliquo moderatore summo atque rege recte factis praemia laudemque tribuente, maleque factis mulctam poenamque irrogante nequaquam haberi potest. Virus adhuc ubique erat Saturnium. Iupiter igitur imperio potitur, Saturnum Titanasque vincit, efferos nimirum hominum primorum, qui Graeciam incolebant, animos moresque contundit, leges fert ac servare iubet, modestiam, aequitatem, pietatem, aliasque virtutes colendas proponit, vitia, quibus antea tenebantur, severissimis interdictis coercet ac prohibet,

industriam excitat, artes promovet, omnia denique ad prudentiae iustitiaeque normam dirigit, confirmat, quae bene erant instituta, quae secus, abolet. Id certe ea, quae ab Hesiodo de Iove praedicantur, si fabularum pigmentis poeticarumque fictionum ornamentis spolientur, quis non videat significare? Nihil enim de caeli Saturnique nobis providentia nihil de iure, nihil de legibus iudiciisque a poeta dictum. Quare homines ante Iovem nullius imperio subiecti vixisse videntur: quo quisque erat fortior, eo magis viribus in aliorum perniciem abuti, aliena rapere, alternis iniurias ulcisci caedibus consueverant. Contra vero quum Iupiter rex, quisquis is tandem fuerit, maximam Graeciae partem in suam ditionem redegit, et coercita populorum licentia, et vivendi in hominum societate praescriptae leges, et iudices delecti, et iusiurandum institutum, et indictae de reis quaestiones, et virtuti praemia destinata. Quod quum fieri non posset sine magna et prudentia et iustitia et potentia, hinc illi et fulmen datum, et fortissimi apparitores designati, et prima uxor Metis tributa, deinde Themis, tum ceterae coniuges, quae fere omnes ad aliquam vel virtutem vel laudem rege dignam spe-

ctare facile videntur. Statuatur igitur, in Hesiodi *Theogonia* non unam mundi physicam constitutionem, sed politicam etiam contineri praesertim in iis, quae de Iovis imperio perhibentur. Iam vero quum haec esset a veteri traditione accepta fama, magnique facerent homines benefacta, quibus eos affecisse Iupiter eiusque socii liberi-que ferebantur, vero non absimile est, eosdem fuisse ab iis creditos in caelum elatos, et immortalitate potentiaque summa praestantes. Neque tamen is ego sum, qui ab hac dumtaxat re invectam credam in Graeciam multoque minus in alias terrarum regiones foedissimae superstitionis illam Idololatriam ⁽¹⁾, quae humanum genus turpiter deformavit, teterrimisque ignorantiae tenebris infecit. Quamcumque ista originem habeat, quae, quod necesse est in tanta rerum temporumque obscuritate, a diversis diversa scriptoribus assignatur, est omnem extra dubitationem, Hesiodi aetate eam in Graecia viguisse ita, ut

(1) Dignus est praeter ceteros Comes Carlius, qui inter recentiores hac de re legatur in epistola data ad March. Gravisium eruditissimum virum, et ad suam italicam *Theogoniam* praefixa, in Venera Recurtii editione.

innumerabilis quaedam atque incredibilis simul cum Iove deorum turba vulgo coleretur. Hanc vates enumerat, huius facta celebrat, generationes explicat. Iovem statuit fato subiectum hominum deorumque regem Iunonemque reginam, omnium principes; Neptunum mari imperantem, inferisque Plutonem; Martem bellorum praesidem, sapientiaeque Palladem; itemque Latonam cum duobus filiis Apolline ac Diana, quibus postea Sol atque Luna, in quae astra post mortem fortasse ascendisse credebantur, tamquam sedes propria attributa est; Bacchumque et Mercurium, hunc vini laetitiaeque datorem, illum mercaturae lucrique dispensatorem; ceterosque huiusmodi deos, quos, ne et ipse videar facere, quod ad satietatem iam ab Hesiodo factum est, satius heic esse iudico silentio praetermittere. At fierine potuit, ut vir ingenio florentissimo praeditus iudicioque acerrimo, uti erat Hesiodus, tam foedam tam incredibilem tam variam deorum turbam colendam esse duceret atque ex animo sentiret? Id vero dolendum magis quam curiosius investigandum et de ceteris philosophis quaeri potest, quos quum sapientissimos multis in rebus iure admiramur, in hac re maxime deceptos errantesque

videmus. Quid? an et Hesiodum et alios viros doctissimos agnovisse quidem dicemus vanissimae huiusce religionis falsitatem, sed quum non haberent, ubi tuto consisterent, quod veri, uniusque esset numinis species fere abolita, se cum vulgo passos abripi, eiusdemque opinioni deseruisse? Ita opinor profecto. Vt enim respublicae recte institutae haberentur, populiue continerentur in officio, videbant alicuius esse numinis metum omnino necessarium; quumque iam invaluisset polytheismi doctrina, essentque ab hominum, si non omnium, saltem plurimorum recepti sententia dii, quos recensui, philosophi etiam poetaeque in primis, ne reip. status turbaretur, aut ipsi displicerent, palam non aliter quam vulgus de diis patriis sentire poterant. Sed haec non huius loci nec instituti, praesertim quum non disputamus heic de philosophorum poetarumque de diis opinione, verum illud videre contendimus, utrum Hesiodus, postquam rerum omnium universitatem primo physice informatam, deinde politice docuisset, ad religionem describendam, quae tum dominabatur, gradum faceret. Id autem manifeste constare nemo sanus negabit. Restat propterea ut videamus, an et historicum hoc

in opere nostrum vatem possimus dicere? Quare perspecta absoluta erit, quam proposui, disquisitio. Age iam, quid totum oro hoc Hesiodi carmen, nisi quaedam antiquissimorum nominum factorumque congeries, quorum tum fama vige-
bat, dicendum est? Nonne ab ipso narratur, quae-
que habuerit principia mundus, a quibusque res
singulae, quoque modo effectae sint? Quae for-
ma, qui status, quae vis cuiusque erat partis?
Nonne hominum generationes a Chao atque Cae-
lo incipientes ad Saturnum usque recensentur; ab
hoc autem ad Iovem, ac demum a Iove ad Hercu-
lem, ad Memnonem, ad Iasonem, ad Peleum, ad
Aeneam, ad Vlysem aliosque huiusmodi viros he-
roicorum temporum, quae in Troiani belli aetate
desiisse scimus, perpetua successione deducuntur?
Quid illa Echidna, quid Typhon, quid Chimae-
ra, quid Sphynx, quid Harpyae, quid Gorgones
aliaque poetica monstra, nisi facta veterum ho-
minum magis illustria, casus admirandos, varias
expeditiones, bella, victoriasque in diversis ter-
rarum orbis regionibus innuere et significare di-
centur? Sane haec omnia ad historiam pertinent:
quae si non loco et tempore et nominibus suis
distincta referuntur, danda haec poetae venia,

qui portentis miraculisque quidquid scribebat explere atque exornare studebat, quo legentibus mirabilior videretur. Itaque finem faciam satis, quae dixi, futura sperans, ut tute ipse pervidere possis in hac Hesiodi *Theogonia*, quamvis obscura sit et implexa, et mundi constitutionem, et politicam formam, et religionis statum, et veteris historiae traditionem contineri. Neque vero me fugit, e doctis hominibus futuros fortasse aliquos, qui hunc in partes quatuor divisum *Theogoniae* prospectum, heic a me adumbratum magis, quam demonstratum, et ineptum esse arbitrentur et vehementer improbent. Sint ii sane; neque enim pugnabo cum hominibus praeconcepta alia quadam opinione preoccupatoque iudicio. Erunt certe alii et fortasse aequiores, qui sedulo perpendentes excutientesque quae a ceteris interpretibus dicta sunt, quamque impeditas alienasque abierint in sententias, pervidentes, hanc meam si non tamquam certam, quam timidius proposui, at probabiliorem saltem verisimilioremque putent coniecturam. Omnis profecto, si quid intelligo, ex ipsa carminis, quo de sermo est, natura diligenter inspecta, et mysteriis plena vatis antiquissimi doctrina perlecta per se mihi ef-

fluere quodammodo ac sponte exhiberi videtur,
quam idcirco et his versibus complexus sum, ut
memoria facilius retineretur.

Vnde satae res quaeque, fuit quis primus in orbe,

Qui summum rector gesserit imperium?

Quae stata relligio, quibus et genitoribus orti

Diique hominesque, sacro carmine Musa docet.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰεΐειν,
Αἴθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζᾷθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
5 Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χεῖρα Περμησσοῖο,
Ἡ' Ἴππουκρήνης, ἥ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς, ἡμερόεντας· ἐπερῆζώσαντο δὲ ποσσίν·
Εὔθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἡέρι πολλῇ,
10 Εὐνύχαι σφείχον, περικαλλέα ὅσσαν ἰεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργεῖν, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαῦϊαν,
Κούρην τ' Αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
15 Ἡδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοδλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,

VILLE DE LYON

Biblioth. du Palais des Arts

- Ηΐην τε χρυσοσφέφανον, καλήν τε Διώνην,
 Ηώ τ', Ηέλιόν τε μέγαν, λαμπαράν τε Σελήνην,
 Λητώ τε, Γάπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
 20 Γαίαν τ', Ωκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
 Ἀλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἑόντων.
 Αἱ νύ ποθ' Ησίον καλήν ἐδίδαξαν αἰοδὴν,
 Ἀΐνας ποιμαίνονθ' Ἐλικῶνος ὑπὸ Ζαθέοιο.
 Τόνδε δέ με πρότις αἰ θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
 25 Μοῦσαι Ολύμπιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
 Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
 Ἰδμεν δ' εὔτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ως ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι,
 30 Καί μοι σκηπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
 Δρέψασθαι θνητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὖδην
 Θεῖν, ὥς τε κλύοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἑόντα.
 Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόλων,
 Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰεδεῖν.
 35 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυὶν ἢ περὶ πέτρην;
 Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
 Ὑμνεῦσαι τέρωσι μέγαν νόον ἐντὸς Ολύμπου,
 Εἰρεῦσαι, τὰ τ' ἑόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόλτα,
 Φωνῇ ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὖδῃ

- 40 Ἐκ σπομάτων ἠδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
 Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεῶν ὅπῃ λειριοέσση
 Σκιδναμένη. ἠχῆ δὲ κάρη νιφόεντος Οὐλύμπου,
 Δώματα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱῆσαι,
 Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
- 45 Ἐξ ἀρχῆς, ὥς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτικλον,
 Οἷτ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ἀρχόμεναί θ' ὕμνευσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
 Ὅσσον φέρτατός ἐσσι θεῶν, κράτει τε μέγιστος.
- 50 Αὔθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Οὐλύμπου,
 Μοῦσαι Οὐλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγῆῖσα
 Μνημοσύνη, γουνόισιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
- 55 Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητιέτα Ζεὺς,
 Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνῆαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα πόλλ' ἐτελέσθη,
- 60 Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κόρας ὁμόφρονας, ἧσιν ἀοιδῇ
 Μέμβλεται, ἐν σλήθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Οὐλύμπου,

- Εὐθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἰμερος οἰκί' ἔχουσιν,
 65 Εὐ θαλίης· ἐρατὴν δὲ διὰ σλόμα ὅσσαν ἰεῖσαι,
 Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἥθεα κεδνὰ
 Αἰθανάτων κλείουσιν, ἐπώρατον ὅσσαν ἰεῖσαι.
 Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Οὐλύμπων ἀγαλλόμεναι ὅππῃ καλῇ,
 Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 70 Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπὸ δῶππος ὀρώρει,
 Νεισομένων πατέρ' εἰς ὄν. ὁ δ' οὐρανόω ἐμβασιλεύει,
 Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠὲ ἀιθαλόεντα κεραυνόν,
 Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. εὐ δὲ ἕκαστα
 Αἰθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι, αἰδὼν ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Εὐνέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαῦται,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Εἰρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'. ἡ δὲ προφερεστέρα ἐστὶν ἀπασέων.
 80 Ἡ μὲν γὰρ βασιλεύσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσει γλυκερὴν χεῖρυσιν ἔεργον,
 Τῷ δ' ἔπε' ἐκ σλόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δὲ νῦ λαοὶ
 85 Πάντες ἐς αὐτὸν ὀρῶσι διακρίνοντα θέμιστας

- Ἰθείησι δίκησιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
 Αἶψά τε καὶ μέγα νῆκος ἐπισημένως κατέπαυσε.
 Τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐνεκα λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετὰτροπα ἔργα τελεῦσι
 90 Ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἰλάσκονται
 Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.
 Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 95 Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί,
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὄνῃνα Μοῦσαι
 Φιλεῦνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδὴ.
 Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδεῖ θυμῷ
 Ἀζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
 100 Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
 Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, δοῖε δ' ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν.
 105 Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
 Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Νυκτὸς καὶ ὀνοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρός ἔτρεφε Πόντος·
 Εἶπατε δ' ὥς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,

- Καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος οἶδματι θύων,
 110 Ἀΐζα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
 Ὡς τ' ἄφενος δάσσαυτο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
 Ἡδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολὺπλυχον ἔσχωσιν Ὀλύμπου.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 115 Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
 Ἦτοι μὲν πρώτιστ' Ἄλφειος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύσπερος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἀθανάτων, αἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυοδείης,
 120 Ἡδ' Ἔρως, ὃς κάλλιπτος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Λυσιμελὴς, πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
 Δάμναται ἐν δῖήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
 Ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νύξ ἐγένοντο.
 Νυκλὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.
 125 Οὓς τέκε κυσσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγείσα.
 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἴσον ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ,
 Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γείνατο δ' οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
 130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βηστήεντα.
 Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἶδματι θύων,

- Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφίμερου. αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
 135 Θείαν τε, Ρείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβην τε χρυσοδέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
 Τοὺς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἐχούλας,
 140 Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἀῖγην ὄβριμόθυμον.
 Οἱ Ζηὶ βροντήν τ' ἔδσαν, τεύξάν τε κεραυνόν.
 Οἱ δὴ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
 Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐπέκειτο μετώπῳ.
 Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, σὺνεκ' ἄρα σφέων
 145 Κυκλοτερῆς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ·
 Ἴσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις·
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κοτλὸς τε, Βριάρεώς τε, Γύης θ', ὑπερῆφανα τέκνα.
 150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσسونτο
 Ἀΰλαστοι· κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Εἷς ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ σιβαρδοῖσι μέλεσσιν.
 Ἴσχύς δ' ἄπλωτος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,

- 155 Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῇ
 Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός. ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
- 160 Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιῶν ἀδάμαντος,
 Τεύξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ.
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἱ κ' ἐθέληε
- 165 Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν τιταίμεθα λώῃην
 Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
 Φθέγγατο· θαρσύνσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἈΨ αὐτὶς μύθοισι προσηῦδα μητέρα κεδνὴν.
- 170 Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 Ἔργον. ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
 Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
- 175 Ἀῤῥωπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 Ἰμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καὶ ῥ' ἐτανύσθη

- Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεῖο πάϊς ὠρέξατο χεῖρὶ
 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μῆδεα πατρὸς
 Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
 Ἐξωπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χεῖρός·
 Οὔσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἵματόεσσαι,
 Πάσας δέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
 185 Γεῖνατ' Ἐρίννυς τε κρατερᾶς, μεγάλους τε Γίγαντας,
 Τεύχεσι λαμπομένους, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας θ' ἄς Μελίης καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Μῆδεά θ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι,
 Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 Ὡς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χρόος ὤρνετο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 Ἐπλετο· ἔνθεν ἔπειτα περιέρχοντον ἵκετο Κύπρον·
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίῃ καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίῃ
 195 Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδιναῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 Ἀφρογένειάν τε θεὰν καὶ εὐστέφανον Κυθήρειαν
 Κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἀνέρες, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 Ἐθρέφθη· ἀτὰρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
 Κυπρωγένειαν δ', ὅτι γένητο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 Ἢδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

- Τῇ δ' Ἔρως ὠμάρτησε, καὶ Ἰμέρος ἔσπετο καλὸς
 Γεινομένη ταπρῶτα, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούση.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἥ δὲ λέλougχε
 Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε,
 Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
 Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλήσιν καλέεσκεν,
 Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός.
 Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
 210 Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
 Νύξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὑΰον, ἔτικτε δὲ φῦλον Οὐγείρων·
 Οὐ τιμι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή.
 Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἰζὺν ἀλγινόεσαν.
 215 Ἐσπερίδας δ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῖο
 Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπών·
 Καὶ Μοίρας καὶ Κηρας ἐγείνατο νηλεσποίνους,
 Κλωθώ τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀτρεσπον· αἵτε βροτοῖσι
 Γεινομένοισι διδούσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
 220 Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσιν
 Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
 Πρὶν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὅπιν ὅς τις ἀμάρτη.
 Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,

- Νύξ ὅλοή· μετὰ τήνδ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότῆλα,
 225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
 Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἀλγεα δακρυόεντα,
 Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκλασίας τε,
 Νείκεά τε, ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
 230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
 Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπιόρκον ὁμόσσει·
 Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 Πρεσβύτατον παιδῶν· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 235 Οὔνεκα νημερτῆς τε καὶ ἥπιος· οὐδὲ θεμισίων
 Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δῆνεα οἶδεν.
 Αὐτὶς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
 Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητῶ καλλιπάρηον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσιν.
 240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων,
 Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
 Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
 Πρωτῷ τ', Εὐκράτῃ τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτῃ τε,
 Εὐδῶρῃ τε, Θέτις τε, Γαλήνῃ τε, Γλαύκῃ τε,
 245 Κυμοθόῃ, Σπείῳ τε, Θοῇ, Θαλίῃ τ' ἐρέεσσα,
 Καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Αἶαν,

- Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
 Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
 Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
 250 Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδῆς Γαλάτεια,
 Ἰπποθόη τ' ἐρώεσσα, καὶ Ἰππονόη ῥοδόπηχυς,
 Κυμοδόκη θ', ἥ κύματ' ἐν ἠεροιδεῖ πόντῳ
 Πνοιάς τέ ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
 Ῥεῖα πρηῦνει, καὶ εὖσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
 255 Κυμώ τ', Ηἰόη τε, εὐσφέφανός θ' Ἀλιμῆδη,
 Γλαυκονόμη τε φιλορμμειδῆς, καὶ Ποντοπόρεια,
 Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
 Πουλυνόμη τε, καὶ Ἀυτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάρη τε φυήν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἄμωμος·
 260 Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δῖη τε Μενίπῃ·
 Νησώ τ', Εὐωόμῃ τε, Θεμισίῳ τε, Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἥ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αὗται μὲν Νηγεῖος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 Κούραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
 265 Θαύμας δ' Ὀκεανῶιο βαθυῤῥεΐταιο Δύγατρα
 Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἥ δ' ὠκεΐαν τέκεν Ἴριν,
 Ἠϋκόμους θ' Ἀρπυΐας, Ἀελλώ τ', Ὀκυπέτην τε,
 Αἱ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται,
 Ὀκείης πτερύγεσσι· μεταχρζόνιαι γὰρ ἱάλλου.

- 270 Φόρκυι δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρης,
 Ἐκ γενετῆς πολιᾶς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
 Ἀθάνατοί τε θεοί, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
 Περφρηδὼ τ' εὐπωπελον, Ἐνυώ τε κροκόπεπον,
 Γοργούς θ' αἶ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῖο,
 275 Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἔν' Ἐσπερίδης λιγύφωνοι,
 Σθεινὼ τε, Εὐρυάλη τε, Μεδουσά τε, λυγρὰ παθούσα,
 Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
 Αἱ δύο· τῇ δὲ μῆτι παρελέξατο Κυανοχαίτης,
 Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν ἑαρινόισι.
- 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ωκεανοῦ περὶ πηλᾶς
 Γεῖνεθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
 Χῶ μὲν ἀποπνιάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
 285 Ἰκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
 Βροντὴν τε σίερωπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
 Μιχθεῖς Καλλιρόη κούρη κλυτοῦ Ωκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακλεΐη,
 290 Βουσί παρ' ἐλιπόδεσσι, περιέρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ·
 Ἡματι τῷ, ὅτε περὶ βόους ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ωκεανοῖο,

- Οἶθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
 Σταθμῷ ἐν ἡερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῖο.
- 295 Ἦ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἑοικὸς
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Σπῳῇ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 Ἦμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρην,
 Ἦμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 300 Ποικίλον, ὠμησίην, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Εἴθα δέ οἱ σπῳός ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Εἴθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
 Ἦ δ' ἔρυστ' ἐν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιδνα,
 305 Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότῃ,
 Δεινόν θ' ὕβρισίν τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
 Ἦ δ' ὑποκυσσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Οἶθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ.
 310 Δεύτερον αὔλις ἔτικλεν ἀμήχανον αὔλι φάλειόν,
 Κέρβερον, ὠμησίην, αἶδεω κύνα χαλκεόφωνον,
 Πελήκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κραϊερόν τε.
 Τὸ τρίτον, Ὑδρην αὔλις ἐγείνατο, λυγρὴν ἰδυίαν,
 Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 315 Ἀπλήιον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληεΐῃ.

- Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνὴρέῳ νηλεΐ χάλκῳ
 Ἀμφίρρυνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
 Ἡρακλῆς, βουλῇσιν Ἀθηναίης Ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσιν ἀμαιμάκειον πῦρ,
 320 Δεινὴν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν, χαρσποῖο λέοντος.
 Ἡ δὲ, χιμαίρης· ἡ δ', ὄφις κρατερῶο δράκοντος.
 Πρόσθε λέων, ὅτιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
 Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὅλοῃν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
 Οὔθω ὑποδηθεῖσα· Νεμειᾶδόν τελέοντα,
 Τὸν ῥ' Ἡρῆ θρέψασα Διὸς κυδνὴ παρὰ κοίλῃς,
 Γουνοῖσιν καλένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐν δ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων, ἐλεφαίρειο φῦλ' ἀνθρώπων,
 Κοιρανέων τρητῶο Νεμείης ἡ δ' Ἀπώσαντος.
 Ἀλλὰ ἐῖς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
 Κητὼ δ' ὀπωλότατον, Φόρκυϊ φιλότῃτι μιγεῖσα,
 Γεῖναίῳ, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
 335 Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχεύσεια μῆλα φυλασσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητῶς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.
 Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοῦς τέκε διγήμεντας,
 Νεῖλον τ', Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην,

- Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἰσῆρον καλλιζέεθρον,
 340 Φάσιν τε, Ρῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.
 Νέσσον τε, Ρόδιόν θ', Ἀλιάκμονά θ', Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, Θείον τε Σιμοῦν' Ἰα,
 Πηνειόν τε, καὶ Ἑρμον, εὐζρέειτ' ἑν τε Κάϊκον,
 Σαγγαρίον τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθενίον τε,
 345 Εὐηνόν τε, καὶ Ἀρδησκον, Θείον τε Σκάμανδρον.
 Τίττε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαῖαν
 Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
 Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἡλέκτρῃ τε,
 350 Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίῃ Θεοειδῆς,
 Ἰωπώ τε, Κλυμένη τε, Ροδία τε, Καλλιρόῃ τε,
 Ζευξώ τε, Κλυτίῃ τε, Ἰδυϊά τε, Πασιθόῃ τε,
 Πληξαύρῃ τε, Γαλαξαύρῃ τε, ἑρατὴ τε Διώνῃ,
 Μηλόβοσις τε, Θόῃ τε, καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ·
 355 Κερκῆϊς τε φυὴν ἑρατὴ, Πλουτώ τε βοῶπις,
 Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀκάσῃ τε, Ξάνθη τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρέεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπῃ τε,
 Μῆτις τ', Εὐρυνόμῃ τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος·
 Κρισίῃ τ', Ἀσίῃ τε, καὶ ἡμερόεσσα Καλυπώ·
 360 Εὐδώρῃ τε, Τύχῃ τε, καὶ Ἀμφιβώ, Ωκυρόῃ τε·
 Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστέρα ἐστὶν ἀπασέων.

- Αὐται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 Πρεσβύταται κοῦραι. πολλάί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χίλια εἰσὶ τανύσφυροι Ὠκεανίαι,
 365 Αἱ ἑκα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
 Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
 Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχιδὰ ῥέοντες,
 Υἱέες Ὠκεανῷ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς.
 Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίστειν.
 370 Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν αἱ αἶν περιναιετάωσι.
 Θεία δ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπερὰν τε Σελήνην,
 Ἡὼ θ', ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει,
 Ἀθανάτοισ τε θεοῖς τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Γείναθ', ὑπευνηθεῖς Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.
 375 Κρίω δ' Εὐρυβίη τέκλει φιλότῃ μιγεῖσα,
 Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαϊά τε, διὰ θεάων,
 Πέρσην θ', ὅς καὶ πᾶσι μετέωρεπεν ἰδμοσύνησιν.
 Ἀστραίῳ δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
 Ἀργέσῃν Ζέφυρον, Βορέην τ' ἀνψηροκέλευθον,
 380 Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεῶ θεὰ εὐνηθεῖσα.
 Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τέκλει Ἑωσφόρον ἠριγένεια,
 Ἀστρα τε λαμπετόωντα τὰ τ' οὐρανὸς ἐσπεφάνωται.
 Στύξ δὲ τέκ' Ὠκεανῷ θυγάτηρ, Πάλλαϊ μιγεῖσα,
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,

- 385 Καὶ Κράτος, ἡδὲ Βίην, ἀριδεύετα γείναίλο τέκνα,
 Τῶν οὐκ ἔσ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
 Οὐδ' ὁδός, ὅπῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει.
 Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.
 Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἄφθιτος Ὠκεανίη,
- 390 Ἦματι τῷ ὅτε πάντας Ολύμπιος ἀσπεροπηλῆς
 Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἰς θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
 Μὴ τιν' ἀπορῥαΐσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
 Εἴξεμεν ἦν τοπᾶρος γε μέτ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
- 395 Τὸν δ' ἔφαθ' ὅς τις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἦλ' ἀγέραςλος,
 Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἢ θέμις ἐστί.
 Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἄφθιτος Οὐλυμπιὸν δε
 Σὺν σφίσι παίδεσσιν, φίλου διὰ μῆδεα πατρός.
 Τὴν δὲ Ζεὺς τήμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
- 400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρκον,
 Παῖδας δ' ἡήματα πάντα εὖς μεταναιέτας εἶναι.
 Ὡς δ' αὖτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέσθη,
 Εἴξετέλεσσ'. αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἡδὲ ἀνάσσει.
 Φοῖβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν.
- 405 Κυσσαμένη δ' ἥπειτα θεὰ θεῶν ἐν φιλότῃ
 Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεὶ,
 Ἦπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,

- Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Οὐλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀσπερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
410 Ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκληῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀσπερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορζε τιμῆς,
415 Ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλισθα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε που τίς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἐρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἔσπετο τιμὴ
Ρεῖα μάλ', ὧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
420 Καὶ οἱ ὄλβον ὁπάζοι· ἐπεὶ δύναμις γε πάρεσθιν.
Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἴσαν ἀπάντων.
Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
425 Ἀλλ' ἔχει ὡς τοσσῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ' ὅτι μουνογενὴς, ἥσσον θεὰ ἔμμορζε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσῃ·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
Ὡς δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.
430 Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μετατρέπεται, ὃν κ' ἐθέλησιν.

- Η' δ' ὅπ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
 Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 Νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι.
 Εὖν τε δίκη βασιλεύσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει,
 435 Εὐσθλὴ δ' αὖθ' ὅπ' ὅτ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
 Εὖνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἥλ' ὀνίνησι.
 Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτει καλὸν ἄεθλον
 Ρεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
 Εὐσθλὴ δ' ἰπώησσι παρεστιάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 440 Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπρόμοτον ἐργάζονται,
 Εὐχονται δ' Ἐκάτῃ καὶ ἐρικλύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 Ῥηϊδίῳ δ' ἄγρην κυδὴν θεὸς ὥπασε πολλὴν,
 Ρεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Εὐσθλὴ δ' ἐν σθαμνοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληϊδ' ἀέξειν,
 445 Βουκολίας τ', ἄγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 Ποίμνας τ' ἐἰροπόκων γ' οἴων, θυμῷ γε θέλουσα,
 Ἐξ ὀλίγων βριῖαι, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς εἴουσα,
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 450 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνην
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερχέος Ἥους.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἰδέ τε τιμαί.
 Ρεῖη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαιδίμα τέκνα,

- Ἰσλίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 455 Ἰφθιμόν τ' Αἰδὼν, ὃς ὑπὸ χθονὶ δάματ' αἰεῖ,
 Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
 Ζῆν' αὖ τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροτῆος πελεμίζεται εὐρεῖα χθών·
 καὶ τοὺς μὲν κατέπεινε Κρόνος μέγας, ὃς τις ἑκάστος
 460 Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο.
 τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν οὐρανόων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληίδα τιμήν.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 οὐνεκά οἱ πέπειστο ἔω ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 465 καὶ κρατερῶ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς.
 τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 παῖδας εἰς κατέπεινε· Ρέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Δί' ἐμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 τέξεσθαι, τότε πείθειτο φίλους λιτάνευε τοκῆας
 470 τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀσπερόεντα,
 μήτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκῆσα
 παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννύς πατρὸς εἶο
 παῖδων οὓς κατέπεινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοοντο,
 475 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπειστο γενέσθαι
 Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῇ καὶ υἱεὶ κατ' ἐροθύμῳ.

- Πέμψαν δ' ἔς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
 Ὅπως ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτη (ἐν) εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Εὐθα μὲν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δὲ ἐ χειρὶ λαβοῦσα
 Ἀντρω ἐν ἡλιβάτῳ, Ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπωκασμένῳ ὑλήεντι.
 485 Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
 Οὐρανίδῃ μὲν ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
 Τὸν τότ' ἐλὼν χεῖρεσσιν ἐὼν ἐγκάθετο νηδύν,
 Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
 Ἀντὶ λίθου ἐὼς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδῆς
 490 Λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἤμελλε βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσας,
 Τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαιδίμα γυῖα
 Ἡύξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς,
 495 Ὄν γόνον αἰψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Νικηθεῖς τέχνησι βίηφί τε παιδὸς ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων.
 Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πυθῶϊ ἐν ἠγαθήῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσόιο,

- 500 Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θάυμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀσιφροσύνησιν.
 Οἱ δὲ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
 Δῶκαν δὲ βροντὴν, ἥλ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 505 Καὶ σπέρσων· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
 Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Κούρην δ' Ἰάπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίην
 Ἡγάγετο Κλυμένην, καὶ ὅμῳ λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντὰ κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 510 Τίττε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
 Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
 Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφειῇσι.
 Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
 Παρθένον· ὕβρισθην δὲ Μενοίτιον εὐρύστω Ζεὺς
 515 Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
 Εἴνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἠγορέης ὑπερόπλου.
 Ἀτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 Πείρασιν ἐν γαίης, πρόωα Εἰσπερίδων λιγυφώνων
 Εἰσηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.
 520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
 Δεσμῶις ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.

- Καί οἱ ἐπ' αἰεὶ δὸν ὤρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὄγ' ἦ παρ
 Ἡσθιεν ἀθανάτον, τὸ δ' ἄέξετο ἴσον ἀπάντη
 525 Νυκλὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νόυστον ἄλαλκεν
 Ἰαπετιονίδη, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
 Οὐκ' ἀέκητι Ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 530 Ὅφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγένης κλέος εἶη
 Πλείον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
 Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 Καί περ χωόμενος, παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
 Οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενείῃ Κρονίῳνι.
 535 Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνουτο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
 Μηκώνῃ, τότε ἔπειτα μέγαν βῶν πρόφρονι θυμῷ
 Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκαϊα πίονι δημῷ
 Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρίῃ βοεΐῃ·
 540 Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 Ωῖ πέπον, ὥς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοίρας.
 545 Ως φάτο κερτομέων Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 Ἡὖ' ἐπιμειδήσας, (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
 Ζεὺς κύδισθε, μέγισθε θεῶν ἀιειγενετάων,
 Τῶν δ' ἔλιν' ὀπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 550 Φῆ ἔρα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
 Γινῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
 Χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
 Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
 555 Ὡς ἴδεν ὀσφεία λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
 Ἐκ τοῦ ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
 Καίουσ' ὀσφεία λευκὰ θυπέντων ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰάπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδεα εἰδὼς,
 560 Ὡς πέπων, οὐκ ἄρα πῶ δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς·
 Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ
 Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 565 Ἀλλ' αὖ μιν ἐξαπάτησεν εὖς πάϊς Ἰάπετόιο,
 Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
 d

- Ὡς ἶδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν .
 570 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
 Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένῳ αἰδοίῃ Ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς .
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργυφείῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρήθεν δὲ καλύπτειν
 575 Δαίδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
 Ἀμφὶ δέ οἱ σιεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
 Ἴμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ἀμφὶ δέ οἱ σιεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
 Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 580 Ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρὶ .
 Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Κνώδαλ' ὅσ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα .
 Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
 Θαυμασίη, ζῳῶσιν ἐοικότα φωνήεσσιν .
 585 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε καλὸν κακὸν, ἀντ' ἀγαθῷο
 Εἰσάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἢ δ' ἄνθρωποι,
 Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης .
 Θαῦμα δ' ἔχ' ἄθανάτους τε θεοὺς θνητοὺς τ' ἀνθρώπους
 Ὡς εἶδον δόλον αἰτῶν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν .
 590 Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων .
 Τῆς γὰρ ὀλῳϊὸν ἐστὶ γένος· καὶ φύλα γυναικῶν

- Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
 Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.
 Ως δ' ὅπῳτ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 595 Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
 Αἱ μὲν τε πρόωαν ἥμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα
 Ἡμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
 Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
 Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστήρ' ἀμῶνται.
 600 Ως δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
 Ἀργαλέων, ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθῶ.
 Οἷς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
 Μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὅλῳ δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 605 Χήτει γηροκόμοιο, ὅδ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς
 Ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
 Χηρωσθαί· ὧ δ' αὖτε γάμου μοῖρα γένηται,
 Κεδνὴν δ' ἔσχευ ἀκοιτιν, ἀράρῃαν πρᾶπίδεσσι,
 Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 610 Ἐμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηρῶιο γενέθλης,
 Ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχων ἀλίσσιν ἀνίην
 Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνῆκεσσι κακὸν ἐσθιν.
 Ως οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 Οὐδὲ γὰρ Ἰάπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς

- 615 Τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 Καὶ πολυῖδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμός ἐρύκει.
 Βριάρεω δ' ὥς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
 Κόττω τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῶ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἡνορέην ὑπέρσωλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
 620 Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 625 Οὓς τέκεν ἠΰκομος Φεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃ,
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
 Αὐτὴ γάρ σφιν ὅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Δηρὸν γὰρ μάραντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 630 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτῆνες ἀγαυοί,
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμωιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
 Οὓς τέκεν ἠΰκομος Φεῖη Κρόνῳ ἐυνηθεῖσα·
 635 Οἱ ῥα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτὴ

- Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 640 Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 Πάντων ἐν στήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ὡς νέκταρ δ' ἐπώσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν,
 Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἄλλα τέκνα,
 645 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδ' ἄν γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἡμάτα πάντα,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 Φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαΐ-λυγρῇ,
 Μνησάμενοι φιλότῃτος ἐνὲός, ὅσσα παθόντες
 Ἐς φάος ἅψ' ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.
 Ὡς φάτο τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμειβεῖτο Κόττιος ἀμύμων·
 655 Δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκειαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Ἰδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἔστι νόημα,
 Ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυερόιο.
 Σῆς δ' ὑποφραδμοσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
 Ἀψορρόν δ' ἐξαῦτις ἀμελίκτων ἀπὸ δεσμῶν
 660 Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.

Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπιφρονι βουλῇ
 Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 Μαργάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατεράς ὑσμίνας.

- Ὡς φάτ'· ἐπῆνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
 665 Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοσάροισθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔειραν
 Πάντες, Θηλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἥματι κείνῳ,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 Οὓς τε Ζεὺς ἐρέβουσφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόως δέ,
 670 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσسونτο
 Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Εἷς ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαρῶσι μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνεσσι κατέσθλαθεν ἐν δαί λυγρῇ,
 675 Πέτρας ἡλιβάτους σιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περῖαχε πόντος ἀπείρων.
 Γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέσθινε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
 680 Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Οὐλυμπος
 Ῥίπῃ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν ἀιτωεῖά τ' ἰὼν
 Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.

Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἴεσαν βέλεα σιονόεντα.

- 685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀσπερόεντα
 Κεκλομένων. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχειν ἐὼν μένος· ἀλλὰ νῦ τοῦ γε
 Εἵθαρ μὲν μένεος πλήντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
 Φαῖνε βίην. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόυ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
 690 Ἀσπράπτων ἔσπειχε συνωχάδον. οἱ δὲ κεραυνοὶ
 Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀσπεροπῇ ποτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ σίβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
 Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἀσπετος ὕλη.
 695 Εἶξε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανόιο ῥέεθρα,
 Πόντος τ' ἀτρυγέτος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς αὐτμῆ
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανε
 Ἀσπετος. ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
 Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνῶν τε σπεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἶσατο δ' ἅλλα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι·
 Αὐτως ὥς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς ἐνρὺς ὑπερθεῖν
 Πίλνατο. τοῖος γάρ κε μέγιστος δούπος ὀρώρει,
 Τῆς μὲν ἐρειπωμένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπώλης.
 705 Τόσπος δ' αὐτως ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων·
 Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσιν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον,

- Βροντὴν τε, σφειροπὴν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μέγαλοιο· φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπὴν τε
 Ἔς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
 710 Σμερδαλέης ἑρίδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
 Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
 Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμύειαν ἔγειραν,
 Κόπρος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ἔα τριηκοσίας πέτραι σιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδῆϊς
 Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἑόντας,
 720 Τόσπον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἔσ' ἀπὸ γαίης·
 Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέματα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο.
 Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέματα χάλκεος ἄκμων
 725 Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι·
 Τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νύξ
 Τριστοιχειὲς κέχυται περὶ δειρῆν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Γῆς εἶζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι

- 730 Κεκρύφεται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
 Χώρῳ ἐν ἐυρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
 Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐσσι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας· τείχος περικείται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Εὔθα Γύγης, Κότλος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
- 735 Ναίουσιν, φύλακες πῖσιν Διὸς αἰγιόχοιο.
 Εὐθάδε γῆς δυοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερῶεντος,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανῶ ἀσπερόεντος,
 Εἰσείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 Ἀργαλέ', ἐυρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ·
- 740 Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Οὐδας ἴκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο.
 Ἀλλὰ κεν ἐνθα καὶ ἐνθα φέροι προθύελλα θυέλλη
 Ἀργαλή· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
- 745 Εἴσῃκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.
 Τῶν πρόσθ' Ἰάπετοιο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν ἐυρὺν
 Εἴσῃως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
 Ἀσπεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἰῶσαι
 Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
- 750 Χάλκεον· ἥ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἥ δὲ θυράζεν
 ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντὸς ἔεργει·
 Ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,

Γαῖαν ἐπιστρέφεται. ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔσθ' ἂν ἵκηται.

755 Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκές ἔχουσα.

Ἡ δ' Ὑῶνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδέι.

Εὐθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Υῶνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς

760 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιῶν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.

Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.

Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ

765 Νηλεὺς· ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Εὐθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες

Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης

Ἑστιάσιν· δεινὸς δὲ κύων προπάροισθε φυλάσσει,

770 Νηλεΐης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει. ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρεῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν·

Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων

Ἑσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἐκτροσθεν ἰόντα

Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.

775 Εὐθάδε ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,

- Δεινὴ Στυῆ, θυγάτηρ ἀψορρέου Ὠκεανοῖο
 Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
 Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντα
 Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐσθήηκται.
- 780 Πᾶνρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἰρίς,
 Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὅπως ἔρις καὶ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
 Καί ῥ' ὅστις ψεύδεται ὀλύμπωια δώματ' ἐχόντων,
 Ζεὺς δέ τε Ἰρὶν ἔπειμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνείκῃ
- 785 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
 Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἐξ ἱερῶν πόταμόιο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
 Ὠκεανοῖο κέρας. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
- 790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Δίνης ἀργυρέης ἐίλιγμένος εἰς ἄλλα πίπτει,
 Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν·
 Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολλείψας ἐπομόσῃ
 Ἀθανάτων οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
- 795 Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
 Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
 Στρωφῶϊς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.

- Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 800 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.
 Ἐννιάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαΐτας
 Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 Εἰρέας ἀθανάτων οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 Ωγύγιον, τὸ δ' ἴησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
 Ἐνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 810 Ἀργαλέ', ἐυρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
 Ἀσπεμφῆς, ῥίζησι διηνεκέεσσιν ἀρηρῶς,
 Αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ, θεῶν ἑκτοσθεν ἀπάντων,
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρῖσμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι.
 Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ωκεανοῖο θεμέθλοις,
 Κότλος τ' ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γέ μὲν ἦν ἐόντα,
 Γαμβρόν ἐόν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος.
 Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπύειν, θυγατέρα ἦν.
 820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 Οφλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,

- Ταρτάρου ἐν φιλότῃ, διὰ χρυσὴν Ἀφροδίτην.
 Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυρί ἔργματ' ἔχουσαι,
 Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
- 825 Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφις, δεινοῖο δράκοντος,
 Γλώσσησι δνοφερῇσι λελειχμότες, ἐκ δέ οἱ ὄσων
 Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
 Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
- 830 Παντοίην ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. ἄλλοτε μὲν γὰρ
 Φθέγγονθ', ὥς τε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Τάυρου ἐριβρύχῳ, μένος ἀσχετον ὄσσαν, ἀγαύρου·
 Ἄλλοτε δ' αὐτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 Ἄλλοτε δ' αὐ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
- 835 Ἄλλοτε δ' αὐ ῥοίζασχ', ὑπὸ δ' ἦρχεν οὔρεα μακρά.
 Καὶ νῦ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἥματι κείνῳ,
 Καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀναξεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
- 840 Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
 Πόντος τ' Ὠκεανοῦ τε ῥαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 Οἰνυμένοιο ἀνάκτος· ἐπεσφεινάχιζε δὲ γαῖα.
 Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,

- 845 Βροντῆς τε σιερωτῆς τε πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 Πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνῶν τε φλεγέθοντος.
 Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 Θῦε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκλίας, περὶ τ' ἀμφί τε κύματα μακρὰ
 Ρίπῃ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνσις δ' ἄσπετος ὀρώρει.
- 850 Τρέσσει Αἰδῆς δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσει,
 Τιτῆνές τ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες,
 Ἀσβέστου κελεύειο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 Ζεὺς δ' ἔπει δὺν κόρυθεν ἐὼν μένος, εἵλετο δ' ὄπλα,
 Βροντῆν τε σιερωτῆν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
- 855 Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμπωιο ἐπάλμενος. ἀμφὶ δὲ πάσας
 Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινόιο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἔπει δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας,
 Ἡριπε γυιωθείς, σιενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
 Φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
- 860 Οὐρεὸς ἐν βήσσησιν αἰδνῆς παιπαλοέσσης,
 Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς,
 Τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὑπὸ τ' εὐτρεῆτος χροάνοιο
 Θαλφθεῖς, ἢ σίδηρος, ὅπως κρατερώτατός ἐστιν,
- 865 Οὐρεὸς ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
 Τήκεται ἐν χθονὶ δῖῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
 Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθόμενοιο.

- Ρίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς Τάρταρον ἐυρύν.
 Ἐκ δὲ Τυφώος ἔσθ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέλιον,
 870 Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέσσειω Ζεφύροιο.
 Οἱ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μὰ ψαῦραι ἐπιπνεῖουσι θάλασσαν,
 Αἱ δὴ τοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ.
 875 Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, διασκιδνᾷσί τε νῆας,
 Ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκή
 Ἀνδράσιν οἱ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον,
 Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
 Ἐργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 880 Πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
 Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίῃφι,
 Δὴ ῥα τότε ὄτρυνον βασιλευμένῃ δὲ ἀνάσσειν,
 Γαίης φραδμοσύνησιν, ὀλύμπιον ἐυρύστωα Ζῆν,
 885 Ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμάς.
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
 Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν, ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὸν γλαυκῶπιν Αἴθνην
 Τέξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
 890 Λίμυλίοισι λόγοισιν, ἐὴν ἐς κάτθετο νηδύν,

Γαίης φραδμοσύνησι, καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος.

Τῶς γὰρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν

Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰειγενετάων.

Ἐκ γὰρ τῆς εἴμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι.

895 Πρώτην γὰρ κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν

Ἴσον ἔχουσιν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν

Ἡμέλλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα.

Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,

900 Ὡς δὴ οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὠῤῥας,

Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν.

Αἷτ' ἔργ' ὠραίοισι καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Μοίρας δ', ἥς πλείσθιν τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,

905 Κλωθώ τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἄτρεσπον· αἱ τε διδοῦσι

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους,

Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,

Ἀγλαίην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἔρατεινήν.

910 Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο δερκομενάων

Λυσιμελῆς· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιδύονται.

Αὐτὰρ ὁ Δῆμητρος πολυφόβῃς ἐς λέχος ἦλθεν,

Ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Αἰδωνεύς

- Ἦρῳασεν ἥς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητιέτα Ζεύς.
 915 Μνημοσύνης δ' ἐξ αὐτῆς ἐράσσατο καλλικόμοιο,
 Ἐξ ἥς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυνες ἐξεγένοντο
 Ἐννέα, τῆσιν ἄδον θαλῖαι καὶ τέρψις αἰοῖδης.
 Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰσχεαίραν,
 Ἰμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανίωνων,
 920 Γεῖνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃτι μιγῆῖσα.
 Λοισθοτάτῃν δ' Ἦρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Ἡ' δ' Ἡδὼν, καὶ Ἀθήνα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
 925 Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέσφατον, ἀτρυτώνην,
 Πότνιαν, ἣ κέλαδοί τε ἄδον πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Ἦρην δ' Ἠφαιστόν κλυτὸν ἐν φιλότῃτι μιγῆῖσα
 Γεῖνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἥρισεν ᾧ παρακοίτῃ)
 Ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένον οὐρανίωνων.
 930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης, καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου,
 Τρίτων ἐυρυβίης γένετο μέγας· ὅς τε θαλάσσης
 Πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακλῖ
 Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀθήνῃ
 Ρῖνοτόρῳ Κυθήρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
 935 Δεινοὺς, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρούοντι, σὺν Ἀθήνῃ πῖολιπώεσθω.

Ἀρμονίην δ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἀκοιτιν.
 Ζῆνι δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίῃ τέκε κύδιμον Ἑρμῆν
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.

940 Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱόν,
 Μιχθεῖς' ἐν φιλότῃ, Διώνυσον πολυγηθέα,
 Ἀθάνατον θνητή. νῦν δ' ἀμφότεροι θεοὶ εἰσίν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλειήν,
 Μιχθεῖς' ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέταο.

945 Ἀγλαΐνῃ δ' Ἡφαιστός ἀγακλυτὸς ἀμφιγυῖεις,
 Ὀψλοτάτῃν Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἀκοιτιν.
 Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνῃν,
 Κούρην Μίνως, θαλερὴν ποιήσατ' ἀκοιτιν.
 Τὴν δέ οἱ ἀθανάτων καὶ ἀγῆρω θῆκε Κρονίων.

950 Ἦεν δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱός,
 Ἴς Ἡρακλῆος τελέσας σπονδόντας ἀέθλους,
 Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἡρῆς χρυσοπεδίλου,
 Αἰδοίην θέτ' ἀκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόντι.
 Οἴβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,

955 Ναίει ἀπώμαντος καὶ ἀγῆραος ἥματα πάντα.
 Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ωκεανίη
 Περσηὶς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἡελίοιο,
 Κούρην Ωκεανῶο τελέεντος ποταμῶο

960 Γῆμε, θεῶν βουλήσιν, Ἰδυΐαν καλλιπάρηον.

Ἡ δέ οἱ Μήδειαν εὖσφυρον ἐν φιλότῃτι

Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῇν Ἀφροδίτην.

Υμέεις μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

Νῆσοί τ', ἥπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόλις.

965 Νῦν δέ θεάων φῦλον αἰείσατε ἡδυέπειαι

Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς ἀγίοχοιο,

Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι

Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

Δημήτηρ μὲν Πλούτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,

970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃτι,

Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,

Ἐσθλόν· ὃς εἰς' ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,

Τὸν δ' ἄφνειον ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὥπασεν ὄλβον.

975 Κάδμῳ δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσεῆς Ἀφροδίτης,

Ἰνῶ, καὶ Σεμέλῃν, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρηον,

Ἀυτονόην θ', ἣν γῆμεν Ἀριστᾶϊος βαθυχαίτης,

Γείνατο, καὶ Πολύδωρον εὖσπεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

Κούρῃ δ' Ὀκεανοῖο Χρύσαρρι κατεροθύμῳ

980 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,

Καλλιρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,

Γηρυονῆα, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,

- Βοῶν ἔνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
 Τιθωνῷ δ' Ἡὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
 985 Αἰθιοπῶν βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
 Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν,
 Ἴφθιμον Φαέθοντα θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
 Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥϊος
 Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 990 Ὄρτ' ἀνερεψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
 Νησώλον νύχιον ποίησατο, δαίμονα δῖον.
 Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
 Αἰσονίδης, βουλήσι θεῶν αἰειγενετᾶων,
 Ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας σπονδέοντας ἀέθλους,
 995 Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερῆνωρ,
 Ὑβριστῆς Πελίδης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
 Τοὺς τελέσας ἐς Ἴωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην,
 Αἰσονίδης. καί μιν θαλερὴν ποίησατ' ἄκοιτιν.
 1000 Καί ῥ' ἦγε δμηθεῖς ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν,
 Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὖρεσιν ἔτρεφε Χείρων
 Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
 Αὐτὰρ Νηρῆος κούραι ἀλίοιο γέροντος,
 Ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
 1005 Αἰακοῦ ἐν φιλότῃ, διὰ χρυσὴν Ἀφροδίτην.

- Πηλεΐ δὲ δμηθεΐσα θεὰ Θέτις ἀγρυρόπεζα
 Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 Αἰνείαν ἄρ' ἔτικτεν εὐσφέφανος Κυθέρεια,
 Ἀγχίση ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι,
 1010 Ἰῆης ἐν κορυφῇσι πολυπύχου, ὑλῆεσσης.
 Κίρκη δ' Ἡελίου θυγάτης Ὑπεριονίδαο,
 Γείνατ' Οδυσσεύος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃτι
 Ἀγρίον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
 Οἳ δὴ τοι μάλα τῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράων
 1015 Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
 Ναυσίθοον δ' Οδυσσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
 Γείνατο, Ναυσινόον τε, μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι.
 Αὐταὶ μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐννηθεῖσαι
 Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 1021 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Η ΣΙΟΔΟΥ
ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΕΡΓΑ καὶ ΗΜΕΡΑΙ.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ καὶ ΗΜΕΡΑΙ.

Μοῦσαι Πιερίθθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι,

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖν.

Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε·

Ῥητοὶ τ' ἄρ' ἔρητοί τε Διὸς μέγαλοιο ἔκητι.

5 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.

Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·

Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.

Κλυθὶ ἰδὼν αἴων τε· δίκη δ' ἴθυνε θέμιστας

10 Τύνη· ἐγὼ δὲ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ ἄρα μῶνον ἦν ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δ' ὧ· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,

15 Σχετλίη· οὗτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,

Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν·

- Τὴν δ' ἐτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νύξ ἐρεβεννή,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης τ' ἐν ῥίζησι, καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
- 20 Ἡ' τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐλείρει.
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
 Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
 Εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
- 25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰοδὸς αἰοιδῷ.
 Ω' Πέρση, σὺ δὲ τὰυτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ,
 Μῆδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 Νείκε' ὁπωπίεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
- 30 Ω' ῥη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε
 Ω' ἵ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατὰκειται
 Ω' ῥαῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν·
 Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσθαι
- 35 Ω' δ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διάκρινόμεθα νείκος
 Ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισται.
 Ἡδὴ μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
 Ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Δωροφάγους, οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·

- 40 Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ πάντες,
 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσαιο,
 Ὡς τέ σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόλῃα.
- 45 Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῶν καταθεῖο,
 Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἥσιν,
 Ὅτ' ἴ μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τούνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήτατο κήδεα λυγρά.
- 50 Κρύψε δὲ πῦρ. τὸ μὲν αὖθις εὔς πάϊς Ἰαπετοῖο
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον·
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδεα εἰδὼς,
 55 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπτεύσας;
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
 Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
- 60 Ἡφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτ' ἴ τάχιστα
 Γαῖαν ἰδεῖ φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν·
 Καὶ σθένος· ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὧπά ἐῖσκειν

- Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Αἰθήνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰσὶν ὑφαίνειν·
 65 Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇν Ἀφροδίτην,
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιακόρους μελεδῶνας·
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπικλοπον ἦθος
 Ἑρμείην ἥνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπείθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκώπις Αἰθήνη·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
 ὄρμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
 75 ὦραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινόισι·
 Πάντα δὲ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμωσε Παλλὰς Αἰθήνη,
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπικλοπον ἦθος
 Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκλύτου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 80 Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναιῖκα
 Πανδώρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφησίῃσιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰτῶν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 Εἰς Ἐπιμηθεά πέμπει πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην,
 85 Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς

Ἐφράσαθ' ὥς αἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Οὐλυμπίου, ἀλλ' ἀποσέμψω
Ἐξοπίσω, μήπου τί κακὸν θνητοῖσι γένηται.

Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.

90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φυλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χελεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.

Ἄϊψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηρεάσκουσι.

Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεςσι, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα,

95 Ἐσκέδασ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.

Μούνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρέηκτοισι δόμοισι

Ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε

Ἐξέπλη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,

Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.

100 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.

Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.

Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ

Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι

Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς.

105 Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω

Εὖ καὶ ἐπιστάμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βαλλεὸ σῆσιν.

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,

- Χρύσεον μὲν πρότις ἰα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 110 Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανόῳ ἐμβασίλευεν.
 Ως τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος, οὐδέ τι δειλὸν
 Γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 115 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
 Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
 Οἴησκον δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα.
 Αὐτομάτη πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελημοὶ
 120 Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 Τοὶ μὲν δαίμονές ἐσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
 Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἳ ἔα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 125 Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν,
 Πλουτοδότηι· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.
 Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
 Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίσγκιον οὔτε νόημα.
 130 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
 Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

- Ἀλλ' ὅταν ἤβῃσειε, καὶ ἤβης μέτρον ἴκοιτο,
 Παιριδίον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
 Ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
 135 Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 Ἡέλον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερόις ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἡ' θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειλα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος ὄνεκα τιμᾶς
 Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἱ Οὔλυμπον ἔχουσιν.
 140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
 Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμψης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
 145 Ἐκ μελιᾶν, δεινὸν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Ἀΐης
 Ἐργ' ἔμελε σιονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
 Ἡΐθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρᾶτερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλάστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀάπτοι
 Ἐξ ὠμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
 150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο. μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῷ αἶδαο,
 Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας

- 155 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
 Αὐτὰρ ἔπει καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Αὔθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θείον γένος, οἱ καλέονται
- 160 Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἐπισταύλῳ Θήβῃ Καδμηίδι γαίῃ
 ὦλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
- 165 Εἰς Τροίην ἀγαγὼν Εἰλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο·
 Εὐθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
 Τόις δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
- 170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Ὀλβιοὶ ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρεῖς τῶν ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
 Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
- 175 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. οὐδὲ ποτ' ἦμαρ
 Παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ

- Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας,
 Ἀλλ' ἔμπτῃς καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
- 180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκήταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παιδεσσιν ὁμοίῳ, οὐδὲ τι παῖδες,
 Οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ·
- 185 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
 Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
 Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅππῃ ἐιδότες. οὐδὲ μὲν οἳ γε
 Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεψίῃρια δόειν,
 Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάζει.
- 190 Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
 Οὐτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
 Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σκολιῶς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται.
- 195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν
 Λυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερώπης·
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Οὐλύμπων ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χροῶα καλὸν,
 Ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
- 200 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακῶ δ' οὐκ ἔσsetαι ἀλλή.

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.

Ὡδ' ἱρῆξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,

ΥΨι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·

205 Ἡδ' ἔλεον, γναμψίῳσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Μύρετο, τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχεινύ σε πολλὸν ἀρεΐων.

Τῇ δ' εἰς ἣ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω καὶ αἰοδὸν ἐοῦσαν·

Δείπωνον δ' αἶκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἥ μεθήσω.

210 Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·

Νίκης τε σίερεται, πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἱρῆξ ταυσιώτερος ὄρνις.

Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφελλε.

Υβρις γάρ τε κακὴ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς

215 Ῥηιδίως φερέμεν δύναται, βαρύνθει δέ σ' ὑπ' αὐτῆς,

Ἐγκύρσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν

Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,

Ἐς τέλος ἐξελθούσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω·

Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σκολιῇσι δίκησιν.

220 Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἥ κ' ἄνδρες ἄγωσι

Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.

Ἡ δ' ἔπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἦθεα λαῶν,

Ἡέρα ἑσταμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,

- Οἳ τέ μιν ἐξέλαιουσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
 225 Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδουσιν
 Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
 Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
 Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται ἐυρύστωα Ζεὺς,
 230 Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
 Οὐδ' ἄτη, θαλίσ δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυῖς
 Ἀΐκη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 Εἰρωτόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
 235 Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
 Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 Νείσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
 Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται ἐυρύστωα Ζεὺς.
 240 Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
 Ὅς τις ἀλιτράίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
 Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπῆγαγε πῆμα Κρονίων,
 Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι
 245 Ζηγὸς φραδμοσύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἦ τῶν γε σῖρατὸν ἐυρὺν ἀπώλεσεν, ἣ τό γε τείχος,

Ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῶν .

Ὡς βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ

Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες

250 Ἀθάνατοι λεύσσουσιν ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι

Ἀλλήλους τρέβουσι, θεῶν ὅπῃ οὐκ ἀλέγοντες .

Τρεῖς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρη

Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·

Οἱ ἑα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα ,

255 Ἡέρα ἐσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν·

Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν .

Καὶ ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,

Αὐτίκα παρ Διὸς πατρὸς καθεζομένη Κρονίωνι

260 Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὃφρ' ἀποτίσῃ

Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, αἱ λυγρὰ νοεῦντες

Ἄλλῃ παρεκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες .

Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους,

Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε .

265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων .

Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη .

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας ,

Καί νυ τάδ', αἰκ' ἐτέλῃσ', ἐπιδέρεται, οὐδέ ἐλήθει

Οἷον δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἑέργει .

- 270 Νῦν δὲ ἐγὼ μῆτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 Εἶην, μῆτ' ἐμὸς υἱὸς· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 Εἴμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
 Ωἴ Πέρση, σὺ δὲ τὰυτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,
 275 Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
 Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ ὀϊωνοῖς πετεεινῶις,
 Εὔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς·
 Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
 280 Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλη τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 Γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ ἐυρύστωα Ζεὺς·
 Οἷς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἐκὼν ἐπιόρχον ὁμόσσας
 Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβας, νήκεστον ἀάσθη,
 Τῷδε τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέλλειπται·
 285 Ἀνδρὸς δ' ἐυόρχου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει·
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρχοιθ' ἐθήκαν
 290 Αἰθήνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
 Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 Ῥηϊδίῃ δ' ἥπειτα πέλει, χαλεπὴ περ' εἴδουσα·

- Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
 Φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἥσιν ἀμείνω·
 295 Ἐσθλὸς δ' αὖ κακῆϊνος, ὃς εὖ εἰπὼντι πίθηται.
 Ὅς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέη, μήτ' ἄλλου ἀκούων
 Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὃφρὰ σε λιμὸς
 300 Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ εὐστέφανος Δημήτῃ
 Αἰδοίῃ, βιότου δὲ τετὴν πύμωλῃσι καλῇν.
 Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ·
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
 Ζῶῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἵκελος ὄρμην,
 305 Οἱ τε μελίσσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 Ἐσθόντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 Ὡς κέ τοι ὠραίου βιότου πλήθωσι καλῇ·
 Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
 Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 310 ἔσσεαι ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς·
 Ἐργὸν δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίῃ δὲ τ' ὄνειδος.
 Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 Πλουτέυῃα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Δαίμονι δ' ὅιος ἔησθα· τὸ ἐργάζεσθαι ἀμεινον,
 315 Εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω.

Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴν κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·

Αἰδῶς ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησι.

Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.

320 Χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.

Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἔληται,

Ἡ' ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήσσεται, (οἷά τε πολλὰ

Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἔξαπατήσῃ

Ἀνθρώπων, αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδείῃ κατοπαΐζῃ)

325 Ρεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκοι

Ἀνέρι τῷ, παῦρον δὲ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.

Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην ὅς τε ξείνον κακὸν ἔρξει·

Ὅς τε κασιγνήτοιο εἴου ἀνὰ δέμνια βαίνοι

Κρυπταδῆς ἐυνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·

330 Ὅς τέ τευ ἀφραδῆς ἀλιτρεῖνται ὀρφανὰ τέκνα·

Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῶ

Νεικεῖν χαλεπῶσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.

Τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν

Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάντων ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν,

Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν

Ἀγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν

Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι,

- Η' μὲν ὅτ' εὐνάζη, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
 340 Ως κέ τοι ἴλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
 Οὔφρ' ἄλλων ὦνῃ κληῖρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
 Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
 Τὸν δὲ μάλιστ' αὖ καλεῖν, ὅς τις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
 Εἰ γάρ τοι καὶ χρημ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
 345 Γεῖτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.
 Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
 Ἐμμορέ τοι τιμῆς ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
 Οὐδ' ἂν βούς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη·
 Ἔν μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος· ἔν δ' ἀποδοῦναι,
 350 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶκε δύνηαι·
 Ως ἂν χρηρίζων καὶ ἐς ὑψίερον ἀρχιον εὖρης.
 Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν.
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι·
 Καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.
 355 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδότη δ' οὔτις ἔδωκεν.
 Δὼς ἀγαθὴν, ἀρπαξ δὲ κακὴν, θανάτοιο δότεῖρα.
 Οὗ μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε καὶ μέγα δοίῃ,
 Χαίρει τῷ δῶρῳ καὶ τέρεται ὃν κατὰ θυμόν.
 Οὗ δέ κεν αὐτὸς ἔλῃται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 360 Καί τε σμικρὸν ἐὼν, τότε ἐπάχνωσεν φίλον κῆρ.
 Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,

- Καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
 Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὅσ' ἀλύξεται αἶθοπα λιμόν.
 Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
- 365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφι.
 Εὐθλόν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
 Χρηΐζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
 Μεσσόθι φεΐδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδῷ.
- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
 Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
 Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
 Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοσβόλος ἐξαπατάτω,
 Αἰμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλήν.
- 375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτησι.
 Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον
 Φερβέμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
 Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
 Ρεῖα δὲ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
- 380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·
 Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν,
 Ὡς ἔρδειν· ἔργον δὲ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
 Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
 Ἀρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότιο δὲ, δυσσομενάων.

- 385 Αἶ δ' ἤ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέατα τεσσαράκοντα
 Κεκρύφεται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
 Φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
 Οὗτός τοι πεδίῳν πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
 Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα
- 390 Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπρωθι πύονα χῶρον
 Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
 Γυμνὸν δ' ἁμᾶσθαι, εἰ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλησθα
 Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
 Ὡρεῖ ἀέξεται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
- 395 Πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζεο, νήπιε Πέρση,
 Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο.
 Μήποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
- 400 Ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἁμελῶσιν.
 Δὺς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεαι. ἦν δ' ἔτι λυπῆς,
 Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύσεις.
 Ἀχρεῖος δ' ἔσθαι ἐπέων νομός. ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
- 405 Οἶκον μὲν πρῶτισθα, γυναῖκά τε, βῶν τ' ἀροτῆρα,
 Κτηλῆν οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἔποιτο.
 Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·

- Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἀγνῆται, σὺ δὲ τητᾶ.
 Ἡδ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
- 410 Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἐγνηφιν.
 Οὐ γὰρ ἐτῴσιεργὸς ἀνὴρ πίμπωλησι καλὴν,
 Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει,
 Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.
 Ἡμὸς δὴ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο
- 415 Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρῆσαντος
 Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χεῖρος
 Πολλὸν ἐλαφρότερος (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
 Βαίον ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
 ἔρχεται ἡμάτιος, πλείον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
- 420 Ἡμὸς ἀδηκτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
 Ὑλῇ, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει.
 Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
 Ὀλμον μὲν τριπώδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν,
 Αἶξονά τ' ἐπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω.
- 425 Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ καὶ σφύραν κε τάμοιο,
 Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδῶρ' ἀμάξῃ.
 Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα καῖα φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὖρης,
 Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,
 Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀρῶν ὀχυρώτατός ἐστιν.
- 430 Εὐτ' ἂν Αἰθναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πῆξας

- Γόμφοισιν πελάσας προσαθήρεται ἰσίοδοι.
 Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ δίκον,
 Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.
 Εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσι βάλοις.
 435 Δάφνης δ' ἢ Πιελέης ἀκιώτατοι ἰσίοδοι.
 Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην· βόε δ' ἐνναετήρῳ
 Ἀρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδόν.
 Ηΐης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
 Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακι καμμέν ἄροτρον
 440 Ἀξίαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζηὸς ἔπειτο,
 Ἀρτον δειωνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον.
 Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθείαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
 445 Θυμὸν ἔχων· τοῦδ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
 Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὀμήλικας ἐπαιτοῖται.
 Φράζεσθαι δ' εὐτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσης
 Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγύτης.
 450 Ἢ τ' ἄροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρη
 Δεικνύει ὀμβρηνοῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
 Δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βόας ἐνδὸν ἐόντας·
 Ρῆιδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν· βόε δὸς καὶ ἁμαξάν·

- Ρήϊδιον δ' ἄπανηγασθαι, παρὰ δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἄνῃς φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἀμάξαν,
 Νήπιος. οὐδὲ τὸν δ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἀμάξης,
 Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκῆϊα θέσθαι.
 Εὖ τ' ἂν δὲ πρῶτισί' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 Δὴ τότε ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
 460 Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
 Πρῶτ' μάλα σπεύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 Εἵαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.
 Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσιν ἄρουραν.
 Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτεια.
 465 Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἀγνῇ,
 Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν.
 Ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
 Χειρὶ λαβὼν, ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
 Ἐνδρυν ἐλκόντων μεσάβῳ. ὁ δὲ τυτθὸς ὅπισθεν
 470 Δμῶς, ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
 Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδὲ κεν ἀδρυσύνη σπίαχυες νεύοιεν ἔραζε,
 Εἰ τέλος αὐτὸς ὅπισθεν Οὔλυμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
 475 Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
 Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεῦμενον ἔνδον ἐόντος.

- Εὐσχέων δ' ἴξεται πολὺν ἔαρ· οὐδὲ πρὸς ἄλλους
 Αὐγάσεται· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
 Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόης χθόνα δῖαν,
 480 Ἡμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
 Ἀντία δεσμεύων κεκοιμημένος, οὐ μάλα χαίρων·
 Οἴσεις δ' ἐν φορμῶ· παῦροι δέ σε θήσονται.
 Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγίοχοιο,
 Ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
 485 Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης, τό δέ κέν τοι φάρμακον εἴη·
 Ἡμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
 Τὸ πρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 Τῆμος Ζεὺς υἱοὶ τρίτῳ ἥματι, μήδ' ἀπολήγοι,
 Μῆτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μῆτ' ἀπολείπων.
 490 Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει.
 Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδὲ σε λήθοι
 Μῆτ' ἔαρ γινόμενον πολὺν, μήδ' ὄριος ὄμβρος.
 Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
 Ωρῇ χειμερῇ, ὅποτε κρύος ἀνέρας εἶργον
 495 Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
 Μῆ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμνηχανίη καταμάρψῃ
 Σὺν πενίῃ· λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
 Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
 Χρηίζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

- 500 Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
 Ἡμενον ἐν λésχη, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἶη.
 Δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρους ἔτι μέσσου ἐόντος,
 Οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεῖται, ποιῆσθε καλιάς.
 Μῆνα δὲ Ἀθηναῖῳνα, κακ' ἥματα, βούδορα πάντα,
 505 Τούτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας αἰτ' ἐπὶ γαῖαν
 Πνεύσαντος βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν.
 Οὔς τε διὰ Θρηῆκης ἵπποτροφου εὐρεῖ πόντῳ
 Ἐμπνεύσας ὥρινε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
 510 Οὔρεως ἐν βήσσης πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νῆριτος ὕλη.
 Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
 Τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον. ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
 Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.
 515 Καί τε διὰ ῥίνου βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
 Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πῶεα δ' οὔτι,
 Οὔνεκ' ἐπιηταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
 Ἰς ἀνέμου βορέου. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
 Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
 520 Ἦτε δόμων ἐντοσθι φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
 Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 Εὐ τε λοεσσαμένη τέρενα χερόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ

- Χρῖσαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
 Ἡῖματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόσῃος ὃν πόδα τένδει,
 525 Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἥθεσι λευγαλέοισιν.
 Οὐ γάρ οἱ ἥελιος δείκνυ νομὸν ὀρμηθῆναι.
 Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
 Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαίνει.
 Καὶ τότε δῆ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
 530 Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησσήεντα
 Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
 Οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
 Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δῆ τρίποδι βροτῶ ἴσοι,
 Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας ὄρᾳται,
 535 Τῷ ἵκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν.
 Καὶ τότε ἔσασθαι ἔρυμα χρὸς, ὥς σε κελεύω,
 Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
 Τὴν περιέσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
 540 Μήδ' ὀρεθαὶ φρέσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα·
 Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἴφι κταμένοιο
 Ἀρμενα δῆσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκᾶσας.
 Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
 Δέρματα συρῥάπτειν νέυρῳ βοὸς, ὅφρ' ἐπὶ νώτῳ
 545 Ὑέτῳ ἀμφιβάλῃ ἀλέην. κεφαλῇφι δ' ὕπερθε

- Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν', οὐατα μὴ καταδεύῃ·
 Ψυχρὴ γάρ τ' ἥως πέλεται βορέας πεσόντος·
 Ἡῶς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόυ ἀσπερόεντος
 Ἀῆρ πυροφόρος τέταλται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
 550 Ὅς τε ἀρυσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀεναόντων,
 Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θύελλῃ,
 Ἀλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι
 Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος·
 Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόν δε νέεσθαι,
 555 Μήποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, καθά θ' εἴματα δεύσῃ·
 Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
 Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις·
 Τῆμος θ' ὥμισυ βουσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη
 560 Ἀρμαλιῆς· μακραί γάρ ἐπιέρχονται εὐφρόναι εἰσί·
 Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέματα, εἰσόκεν αὖθις
 Γῇ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνεΐκη·
 Εὖ τ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τρωπᾶς ἡελίοιο
 565 Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέματα, δὴ ἔα τότε Ἀσλῆρ
 Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥέον Ὠκεανῶιο,
 Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος·
 Τόνδε μετ' ὀρθρογόνῃ Πανδιονίς ὤρτο χελιδὼν

Ες φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἰσλαμένοιο.

- 570 Τὴν φθάμενος, οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ἀλλ' ὅπουτ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀν' φυτὰ βαίῃη,
 Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
 Ἀλλ' ἄρπας τε χαρσασέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν·
 Φεύγειν δὲ σκιερούς θώκους καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον,
 575 Ωῖρην ἐν ἀμνητοῦ, ὅτε τ' ἥελιος χεῖρα κάρφῃ·
 Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἶκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
 Οἶθρου ἀνισιλάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴῃ·
 Ἡὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείζεται αἴσαν.
 Ἡὼς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔρτου·
 580 Ἡὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέεσσε κελεύθου
 Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσι τίθησιν.
 Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέτλιξ
 Δενδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' αἰοιδὴν
 Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεας καματώδεος ὥρῃ,
 585 Τῆμος πίοταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἀρίστος·
 Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαιρότατοι δέ τε ἄνδρες
 Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
 Αὐαλέος δέ τε χεῖρς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότε ἤδη
 Εἶη πετραίῃ τε σκίῃ καὶ βύβλινος οἶνος,
 590 Μᾶζά τ' ἀμολγαίῃ, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμενάων,
 Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκύης,

- Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθοπα πινέμεν οἶνον,
 Ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδώδης,
 Ἀντίον ἐυκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον,
 595 Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρέυτου, ἥ τ' ἀθόλωτος.
 Τρεῖς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
 Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ωρίωνος,
 Χώρῳ ἐν ἐυαεΐ, καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
 600 Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
 Πάντα βίον κατὰθῃαι ἐπάρμενον ἐνδοθεν οἴκου,
 Θῆτα ἄοικον ποιῆσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
 Δίξεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
 Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆιν· μῆ φείδεο σίτου·
 605 Μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρέμαθ' ἔληται.
 Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη
 Βουσί καὶ ἡμιόνοις ἐπηετανόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι·
 Εὖτ' ἂν δ' Ωρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
 610 Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὧ Πέρση, τότε πάντας ἀπώδρεψε οἶκαδε βότρυς.
 Δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας.
 Πέντε δὲ συστιάσαι, ἔκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
 Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

- 615 Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε, τό τε σθένος Ωρίωνος
 Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
 Ωραίῳ· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἶη.
 Εἰ δέ σε ναυτιλίας δυσπεμφέλου ἴμερος αἰετῇ,
 Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὄβριμον Ωρίωνος
- 620 Φεύγουσai πίπτωσιν ἐς ἠεροιδέα πόντον,
 Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἵηται·
 Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
 Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
 Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκᾶσαι τε λίθοισι
- 625 Πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀένλων,
 Χεῖμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
 Οὔλα δ' ἐπ' ἄρμενα πάντα τεῶ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
 Εὐκόσμως σιολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο,
 Πηδάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
- 630 Αὐτὸς δ' ὠρᾷον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δέ τε φόρῳ
 Ἀρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἰκαδὲ κέρδος ἄρῃαι,
 Ὡς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
 Πλωίζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
- 635 Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθ', πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
 Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

- Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσι δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
 640 Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
 Τύνη δ', ὧ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 Ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστ' αἶ.
 Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
 Μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 645 Εὔσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
 Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
 Βούλῃαι δὲ χρεά τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῶν,
 Δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Οὐ τέ τι ναυτιλίας σεσοφισμένος, οὐ τέ τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἥ ποτ' Ἀχαιοὶ
 Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθλα δαίφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
 Ἀθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἐνθά με φημὶ
 Ὑμῶ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶεντα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἐλικνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 Ἐνθά με τοπρῶτον λυγυρῆς ἐπέβησαν αἰοιδῆς·
 660 Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω Ζηγὸς νόον αἰγιόχοιο.

Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον αἰεῖδεν.

- Ἡματα πεντήκοντα μετὰ τρωᾶς ἡελίοιο,
 Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρους καματώδους ὥρης,
 665 Ὠρᾷος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 Καυάξαις, οὔτ' ἀνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Ἡ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι.
 Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 670 Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι, καὶ πόντος ἀπῆμων,
 Εὐκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 Ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
 Σπτεύδειν δ' ὅτ' ἴι τάχις ἴα πάλιν οἰκονδε νέεσθαι.
 Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 675 Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιο τε δεινὰς ἀήτας.
 Οἷς τ' ὥρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρον
 Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
 Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
 Ἡμὸς δὴ τοπωῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
 680 Ἰχθυος ἐποίησεν, τόσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
 Ἐν κρᾶδι ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβρατός ἐστι θάλασσα.
 Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος· οὐ μιν ἔγωγε
 Αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,

Ἀρπακλὸς· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦ καὶ τὰ
685 Ἀνθρώποι ῥέζουσιν αἰδρεῖσιν νόοιο.

Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσ' ἀγορεύω.
Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.

690 Ἀλλὰ πλέω λείπῃν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κύρσαι.
Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἁμαξάν ὑπέρβοιον ἄχθος αἰέρας,
Ἀΐονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.

Μέτρα φυλάσσεσθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀρεῖσθαι.

695 Ωἷος δὲ γυναῖκα τεδὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
Μήτε τρηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθείς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡδῶη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἡθεα κεδνὰ διδάξης.

700 Τὴν δὲ μάλιστ' αὖ γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάσματ' ἀγέρας,
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήϊζεν ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ εἴγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἐόντα

750 Εὖναι ἄτερ δαλῶν, καὶ ὦμῳ γήραϊ δῶκεν.

Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·

Εἴ δέ κε ποιήσης, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.

Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ,

710 Ἡ' τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἥ καὶ ἔρξας,

Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις

Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,

Δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον

Ποιεῖται, σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.

715 Μηδὲ πολυῖνον, μηδ' ἄξιον καλέεσθαι,

Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεσῆρα.

Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ

Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἔόντων·

Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἀρίστος

720 Φειδολῆς, πλείσθι δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.

Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσῃς.

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπρόμοτος εἶναι

Ἐκ κοινῶ· πλείσθι δὲ χάρις, δαπάνῃ τ' ὀλιγίσθι.

Μηδέ ποτ' ἐξ ἡῶς Διὶ λείβειν αἶθροπα οἶνον

725 Χερσὶν ἀνίστοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.

Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἀράς.

Μηδ' ἀντ' ἡελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κε δὴ μεμνημένος ἐς τ' ἀνίσντα,

Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προσάδῃν οὐρήσης,

- 730 Μηδ' ἀπογυμνωθεῖς· μακάρων τοὶ νύκτες ἔασιν.
 Εἰζόμενος δ' ὅγε θείος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
 Ἡ' ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
 Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
 Εἶσιν ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
- 735 Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοσήσαντα
 Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
 Μηδὲ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίερον ὕδωρ
 Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὖξῃ ἰδὼν εἰς καλὰ ῥέεθρα,
 Χείρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
- 740 Οὗ ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνιπτος,
 Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὁπίσσω.
 Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
 Αὔσον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδήρῳ.
 Μηδὲ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθευ
- 745 Πινόντων, ὅλοη γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
 Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
 Μὴ τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνῃ.
 Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέεκτων ἀνελόντα
 Εἶσθαι, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.
- 750 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
 Παιῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀγήνορα ποιῇ·
 Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.

- Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χροῖα φαιδρύνεσθαι
 Ἀνέρα . λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔσθ' ἐπὶ καὶ τῷ
 755 Ποινή· μήλ' ἱερῶσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας ,
 Μωμεύειν αἰδήλα . θεὸς νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ .
 Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρέοντων,
 Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι .
 Μηδ' ἐναποψύχειν . τὸ γὰρ οὐ τοι λωϊόν ἐστιν
 760 ὧδ' ἐρδεῖν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην .
 Φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν αἰεῖραι
 Ρῆϊα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν· χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
 Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
 Λαοὶ φημίζουσι . θεὸς νύ τις ἐσθὶ καὶ αὐτή .
 765 Ἡμᾶτα δ' ἐκ δίοθεν πεφυλαγμένος, εὖ καλὰ μοῖραν
 Πεφραδέμεν δμῶεσσι . τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
 Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἥλ' ἀρμαλὴν δατέασθαι,
 Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν .
 Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος .
 770 Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἐβδόμη, ἱερὸν ἥμαρ .
 Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ .
 Οὔδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἥματα μηνὸς
 Εἴσοχ' ἀεζομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι .
 Ἐνδεκάτη τε δωδεκάτη τ' ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
 775 Ἡ μὲν, οἷς πεῖκειν, ἥ δ', εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι .

- Η δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
 Τῇ γάρ τοι νεῖ νῆματ' ἀερισιωότητος ἀράχνης
 Ἡμάτος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
 Τῇ δ' ἰσθὸν δῆσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
 780 Μηνὸς δ' ἰσθαμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
 Σπέρματος ἀρξασθαι. φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
 Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν.
 Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ' γάμου ἀντιβολῆσαι.
 785 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη, κούρη τε γενέσθαι
 Ἀρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων,
 Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἥπιον ἦμαρ.
 Ἑσθλή δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ κε κέρτομα βάζειν,
 Ψεύδεά θ', ἀμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
 790 Μηνὸς δ' ὀγδοάτη κάπρον καὶ βῶν ἐρίμυκον
 Ταμνέμεν, οὐρεῖας δὲ δυωδεκάτη ταλαεργούς.
 Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέω ἦματι ἴσθωρα φῶτα,
 Γείνεσθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
 Ἑσθλή δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετρας
 795 Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βῶς
 Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρεῖας ταλαεργούς
 Περὺνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθεῖς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἰσθαμένου τε,

- Ἀλγεα θυμοβορῆιν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
 Οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἐργματι τούτῳ ἀρίστοι·
 Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ ἀναιί.
 Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
 Ὅρκον τιννυμένας, τὸν Ἐρίς τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 805 Μέσση δ' ἐδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 Εὖ μαλ' ὀπιωτεύοντα εὐτροχάλῳ, ἐν ἀλωῇ
 Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμῆιν θαλαμῆϊα δῶρυα,
 Νῆϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς·
 810 Εἰνὰς δ' ἢ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.
 Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 Εὐθλή μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
 Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὕποτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρῖσινάδα μηνὸς ἀρίσῃην
 815 Ἀρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀυχένα θῆναι
 Βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι·
 Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι·
 Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
 820 Μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίσῃην,
 Ἡῶς γινομένης· ἐπιδείελα δ' ἐσθὶ χερσίων.

Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.

Αἱ δ' ἄλλαι, μετάδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι,

Ἄλλος δ' ἀλλοίην ἀινεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.

825 Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὅς τάδε πάντα

Εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,

Ὅξινθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

- Η** οἷη προλιπῶσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἤλυθεν εἰς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρυῶνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρυῶνος.
 Ἡ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 Εἰδεί τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
 Τάων ἅς θνηταὶ θνητοῖς τέκον ἐυνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρηθὲν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
 Τοῖον ἄηθ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὥς κατὰ θυμὸν ἐὼν τίεσκεν ἀκοίτην,
 10 Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων.
 Ἡ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν Ἴφι δαμάσσας,
 Χωσάμενος περὶ βουσί. λιπῶν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν
 Εἰς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους,
 Ἐνθ' ὄγε δῶματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι,
 15 Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφिमέρου. οὐ γάρ οἱ ἦεν
 Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρυῶνης,

Πρὶν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 Ἡς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
 Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.

- 20 Ὡς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν,
 Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ' ὅτ' ἴι τάχιστα
 Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ δίοθεν θέμις ἦεν.

Τῷ δ' ἅμα, ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνεύοντες,

- 25 Λοκροὶ τ' ἀγχέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
 Ἔσποντ'. ἦρχε δὲ τοῖσιν εὖς πάϊς Ἀλκαίοιο,
 Κυδίων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἀλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν, ὅφρα θεοῖσιν
 Ἀνδράσι τ' ἀλφησίῃσιν ἀρεῆς ἀλκίῃρα φυτεύσῃ.

- 30 Ὡς το δ' ἀπ' Οὐλύμωιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Ἰμείρων φιλότητος εὐζώνοιο γυναικὸς

Ἐννύχιος· τάχα δ' ἴξε Τυφάονιον, τόθεν αὖθις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.

Εἵθα καθεζόμενος, φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα.

- 35 Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἡλεκτρύωνης
 Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ·

Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρυῶν λαοσσόος ἀγλαὸς ἦρως

Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.

Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροικώτας

- 40 Ωρετ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβῆμεναι ἐυνῆς·
 Τῷος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασίον ὑπεκπροφύγη κακότητα
 Νούσου ὑπ' ἀργαλέης, ἥ καὶ κρατερῶς ὑπὸ δεσμῶ.
 Ως ῥά τ' ὅτ' Ἀμφίρ' ὅτων χαλεπὸν πόνον ἐκλύτ' ὀνείρας,
 45 Ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὼν δόμον εἰσαφίκαγε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρὰ κοιτῇ,
 Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεῶν δημηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστω,
 Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
 50 Οὐκ ἔθ' ὅμ' ἀφρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἦσθην.)
 Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μὲν ἁμείνονα φῶτα,
 Δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακλεΐην.
 Τὸν μὲν ὑποδηθεῖσα κελαινεφείῃ Κρονίῳ,
 Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσώῳ Ἀμφιτρεΐῳ,
 55 Κεκριμένην γενεήν. τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μιγείσα,
 Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίῳ, θεῶν σημάντορι πάντων.
 Οὗ καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην, μεγάθυμον.
 Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὄν, Ἀῖον, ἄτον πολέμοιο,
 60 Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἐστιάτ' ἐν δίφρῳ. χθόνα δ' ἔκλυτον ὠκέες ἵπποι,
 Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδῆει,

- Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμφαράβιζον
 65 Ἴππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
 Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀγῆιον, ἡνίοχόν τε,
 Χαλκῷ δηώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληΐην.
 70 Πᾶν δ' ἄλλος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 Λάμπειν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ.
 Πῦρ δ' ὥς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνῳ
 Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὀρμηθῆναι,
 Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰόλαου;
 75 Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἅαπτοι
 Ἐξ ὧμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαρῶσι μέλεσσι.
 Οἷον ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον.
 Ἦρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
 Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν,
 80 Ἦ λυτεν Ἀμφιτρυῶν, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην
 Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον εὐκτίμενον πολίεθρον,
 Κτείνας Ἠλεκτρυῶνα, βοῶν ἔνεκ' εὐρυμετώπων.
 Ἰκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
 Οἷον ῥα μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρῆχον,
 85 Ἦ δίκη ἔσθ' ἐκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.

- Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἡλεκτρυώνῃ
 Ἡ' ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 Γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίσκιοι οὔτε νόημα ,
 Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς·
 90 Ὅς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας,
 Ὡ' ἔχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθέα ,
 Σχέτλιος· ἥ που πολλὰ μετεσθίονα χιζέτ' ὀπίσσω ,
 Ἡ' ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 Ὡ' φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικέοντα
 Ἴππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 Ἴθὺς ἔχειν θοὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἀῖρος ἀνδροφόνιοι,
 Ὅς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοῖβου Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλεταο ἀνακτος.
 Ἡ' μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἅαται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος,
 Ἡθεῖ', ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταύρεος ἔννοσίγαιος,
 105 Ὅς Θήβης κρηδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλιν.
 Οἷον δὲ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 Ἀλλὰ γε δύσσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα

- Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἀρπός θ' ἡμέτερόν τε
 110 Μαργώμεσθ'. ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
 Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
 Οἱ δὴ σφι σχεδὸν εἴσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
 Φυλόπιδά στήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερά θοίνης.
 115 Ως φάτο· μείδῃσεν δὲ βίη Ἡρακληεῖη,
 Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
 Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἦρως, ὦ Ἰόλαε, διοτρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
 Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
 120 Ως καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
 Πάντη ἀναστροφᾷ, καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνῃαι.
 Ως εἰπὼν, κνημίδας ὀρειχάλκοιο φαεῖνου,
 Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμησιν ἔθηκε,
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
 125 Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη κόρυθα Διὸς, ὅππῳτ' ἔμελλε
 Τρωεῶτον σιονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 Θῆκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
 Δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 130 Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν οἰσίοι
 Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.

Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον·
 Μέσσοι δὲ ξεστοί, περιμήκεες· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Μορφνοῖο φλεγύας καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
 135 Ἦσαν· ὃ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
 Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Ἦτ' εἶρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

ΧΕΡΣΙΊγε μὲν σάκος εἵλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
 140 Οὐτ' ἐρῆξε βαλὼν, οὐτ' ἔθλασε, θάυμα ἰδέσθαι.
 Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι,
 Ἠλέκτρῳ δ' ὑπολαμπῶδες ἦν, χρυσῷ τε φαεινῷ
 Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
 Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἦν φόβος, οὐτι φατειὸς,
 145 Ἐμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπωμένοισι δεδρακώς.
 Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλήτο στόμα λευκὰ θεώνων,
 Δεινῶν, ἀπλήτων· ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 Σχετλὴν, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
 150 Οἳ τινες ἀντιβῖν πόλεμον Διὸς ὕψι φέροιεν.
 Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' αἶδος εἶσω
 Αὐτῶν· ὁπλῆα δέ σφι περὶ ῥιγῶιο σαπίσης
 Σαιρίου ἀζελέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη.
 Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλῖωξίς τε τέτυκτο·

- 155 Ἐν δ' ὁμαδὸς τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
 Ἐν δ' ἕρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλοη κῆρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεοῦτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδῶϊν.
 Εἶμα δ' ἐχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωλῶν,
 160 Δεινὸν δερκομένη, καναχῆσί τε βεβριθῦια.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔτι φατειῶν
 Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
 Οἷτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὔτε μάχοϊο
 165 Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θωῦτ' ἔργα.
 Στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
 Κυανέα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 Εἰς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὁμιληδὸν δίλχες ἦσαν· οὐδέ νυ τῷ γε
 Οὐδέτεροι τρεέτην· φρίσσον γε μὲν ἀυχένας ἄμφω.
 Ἡδὴ γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
 Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχὰς, κατὰ δέ σφι κελαινὸν
 Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ', ἀυχένας ἐξεριπώντες,
 175 Κεῖατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες, χαροπαὶ τε λέοντες.

- Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων ἀιχμητάων,
 Καινέα τ' ἄμφι ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
 180 Ὀπλέα τ', Εἰξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε,
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἀῖης,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
 185 Ἀμφὶ μέγαν Πετρεῖον, ἰδὲ Ἀἰόλον διωνυσίην,
 Ἀῖκτον δ', Οὐριόν τε, μελαγχραίτην τε Μίμαντα,
 Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
 Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίικτην ὥσεί ζωοὶ περ ἔόντες,
 190 ἔγχυσιν ἦλ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠρινγῶντο.
 Ἐν δ' Ἀῖης βλοσυροῖο ποδώκεος ἔσλασαν ἵπποι
 Χρῦσοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλῖος Ἀῖης
 Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, περὶλέεσσι κελεύων,
 Αἶματι φοινικόεις, ὥσεί ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 Δίφρω ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δειμὸς τε Φόβος τε
 ἔσλασαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελεΐη Τριτογένεια,
 Τῇ ἰκέλη ὥσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσεῖν τε τρυφάλειαν,
 200 Αἰγίδα τ' ἄμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὥχετο φύλοπιν αἰνὴν.

- Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα- μέσσω
 Ἰμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
 Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλύμπως·
 Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπειρίτος ἐσπεφάνωτο,
 205 Ἀθανάτων· Ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις ἐικυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖρομος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
 Κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
 Κλυζομένῳ ἵκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
 210 Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
 Νηχομένοις ἵκελοι· δοιοὶ δ' ἀνάφυσιόωντες
 Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλσπας ἰχθύς.
 Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῶς
 Ἦστο ἀνὴρ ἀλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρέποντι εἰοικώς.
 Ἐν δ' ἦν ἠυκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἐκάς αὐλοῦ·
 Θαῦμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐσλήρικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 220 Χρῦσεον· ἀμφὶ δέ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὠμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος, ὃ δ' ὥς τε νόημ' ἐποταῖτο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου

- Γοργούς. ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θέε, θαῦμα ιδέσθαι,
 225 Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρέυντο φαινοὶ
 Χρῦσειοι. δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
 Κεῖτ' Αἴδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρέγοντι ἑοικῶς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνεται. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρέωντο,
 Γέμεναι ματώειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 Οὔρεα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 Δοιῶ ἀπωρεῦντ', ἐπικυρτώνοντε κάρηνα.
 235 Λίχμαζον δ' ἄρα τῷ γε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 Ἀγρία δερκομένῳ. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· αἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
 Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
 240 Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ· πραθέειν μεμαῶτες·
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
 Μάρανανθ'. αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων
 Χάλκεον ὄξυ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 Ζωῆσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστῳ.
 245 Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρτον,
 Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἃν δὲ θεοῖσι

- Χείρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δὲ μετ' αὐλοῦς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβῆσαι ὀδόντας,
 250 Δεινωτοὶ, βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ', ἀπλητοὶ τε
 Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἴεντο
 Αἶμα μέλαν πῖεῖν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. ψυχὴ δ' αἰδώςδε κατεῖεν
 255 Τάρταρον ἐς κρυόενθ'. αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρξάσθην
 Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 ΑΨ δ' ὀμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτὶς ἰοῦσαι.
 Κλωθὼ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέσπασαν· ἡ μὲν ὑφήσσω,
 Ἄτρεσπος, οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς, ἄλλα καὶ ἔμψης
 260 Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερέης τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θεμνησσαι,
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασεῖας ἰσώσαντο.
 Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἰσλήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ,
 265 Χλωρὴν, αὐσθαλέην, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
 Γουνόπαχης· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. ἡ δὲ ἀπλητον σεσαρυῖα
 Εἰσλήκει· πολλή δὲ κόνις κατενήνοθεν ὠμούς,

- 270 Δάκρυσι μυδαλή· παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν.
 Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
 Ἐπὶ ἅ πύλαι. τοὶ δ' ἀνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναικα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
- 275 Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐνὶ δμῶων. ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυῖαι
 Πρόσθ' ἔκιοι· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 Ἐξ ἀπαλῶν σιομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
- 280 Αἱ δ' ὑπὸ φορμύγγων ἀναγον χορὸν ἡμερόεντα·
 Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αἰοιδῇ,
 Τοίγε μὲν αὖ γελῶντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἔκαστος
 Πρόσθ' ἔκιοι· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροὶ τε
- 285 Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροισθε πόλῃος
 Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
 Ἠρεῖον χθόνα διᾶν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 Ἐσπάλαντ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 Αἰχμῆς ὀξεῖσι κορωνιόωντα πέτηλα
- 290 Βριθόμενα σιαχύων, ὥσεί Δημητερος ἀκτὴν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδαγῶσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν.
 Οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·

- Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
 Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μετ' ἄλων ἀπὸ ὄρχων,
 295 Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν.
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
 Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστῳ)
 Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι .
 Τῷ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἑκάστος
 300 Βριθόμενος σφαυλῆσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκιδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρκαρόδοντε κύνε πρὸ,
 Ἰέμενοι μαπείην, οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι .
 305 Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵπωῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
 Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. εὖπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
 Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικρατέοντα πέτοντο
 Ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὖτευν .
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδῖον εἶχον πόνον. οὐδέ ποτέ σφιν
 Νίκη ἐπηγύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἀέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστῳ .
 Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέεν Ωκεανὸς πλήθοντι ἑοικώς .
 315 Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

- Κύνιοι ἀερσιπώται μεγάλ' ἤπουν· οἱ ῥά γε πολλοὶ
 Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρ' ὀϊχθύες ἐκλονέοντο,
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς
 Ἡφαιστὸς ποίησε σάκος μέγα τε σιβαρόν τε,
 320 Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμος υἱὸς
 Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἰππείου θόρε δίφρου,
 Εἰκελὸς ἀσπερσῶν πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 325 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Καὶ σφέας θαρσύνουσ' ἔπεια πτερόεντα προσηῦδα·
 Χαίρετε Λυγγῆος γενεὴ τηλεκλειτόιο,
 Νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὕμμι δίδοι, μακάρεσσιν ἀνάσσων,
 Κύνιον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 330 Ἄλλο δέ σοι τί ἔπος ἐρέω μέγα φέρτατε λαῶν·
 Εὖτ' ἂν δὴ Κύνιον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρτης,
 Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο·
 Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἀῖαν ἐπιόντα δοκεύσας,
 Εὐθά κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
 335 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.
 Ἀψ' δ' ἀναχάσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσιμόν ἐστιν
 Οὐθ' ἵππους ἐλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 Ὡς εἰποῦς ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,

- Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 Ἐσσυμένως· τότε δὴ ἔα διόγνητος Ἰόλαος
 Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, κοίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γάρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγίῳ ἀνασσεύσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἵκελοι πυρὶ ἢ Δυέλλῃ,
 Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἀρης ἀκρόρητος αὐτῆς.
 Τῶν θ' ἵπποι μὲν ἔπειτ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 Οὔρεα χρέμισαν, περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἡχώ.
 Τὸν πρότερον προσέειπε βίη Ἡρακλεΐη·
 350 Κύκνε πέπων, τί νυνῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
 Ἀνδράσιν, οἳ τε πόνου καὶ οἰζύος ἰδρῖες εἰμέν;
 Ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον εὐξοον, ἥδ' ἐκελεύθου
 ἔϊκε πάρεξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
 Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχῖνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αἰλός·
 Τοῦ γὰρ ὀπύεις παῖδα Θεμιστολόην κυανῶπιν.
 ὦ πέπων, οὐ μὲν γάρ τοι Ἀρης θανάτοιο τελευτῆν
 Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
 Ἡδὴ μὲν τέ ἐφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 Ἐγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 Ἀντίος ἔσθ' ἐμῆιο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.

- Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπαῖς ἠρείσατο γαίῃ,
 Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν,
 Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξ·
 365 Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὀρμῇ.
 Εὐθά κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρεσσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα·
 Ως ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελὴς ἐμενοίνα
 Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάεματας ἱῶπους.
 370 Δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἰψ' ἐπὶ γαῖαν
 Παῖς τε Διὸς μεγάλου, καὶ ἐνυαλίῳ ἄνακτος·
 Ἡνίοχοι δ' ἐμῶλην ἔλασαν καλλίτριχας ἱῶπους.
 Τῶν δ' ὑποσευομένων κανάχιζε πὸς' εὐεῖα χθών.
 Ως δ' ὅτ' ἅφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλῳ
 375 Πέτραι ἀποθρόσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσῳσι,
 Πολλαὶ δὲ δρυὶς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πῆυκαι,
 Αἰγαιοὶ τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 Ρίμφα κυλινδομένων, εἴως πεδῖον δ' ἀφίκωνται·
 Ως οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλκὸς
 Ἀρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη, Ἀνθεία τε ποιήεσσα
 Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἰάχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Θεσπεσίῳ σύνησαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Κάδ' δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἰμαῖοέσσας,

- 385 Σῆμα τιθεῖς πολέμοιο ἔῳ μεγαθαρσέει παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 Ἀνδράσι θηρευτῆς, δῆγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 Δοχμωθεῖς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
 390 Λεῖβεται, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην,
 Οἷθας δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρῆν.
 Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἰωπείου θόρε δίφρου.
 Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέτλιξ
 Οἷῳ ἐφεζόμενος θέρους ἀνθρώποισιν αἰεῖδει
 395 Ἀρχεται, ὧ τε πόσις καὶ βρωσις θῆλυς ἐέρση,
 Καί τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει ἀνδρῶν
 Ἰδεῖ ἐν αἰγοτάτῳ, ὅποτε χροῖα Σείριος ἄζει.
 Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι
 Τούς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλοιαι,
 400 Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος.
 Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ως δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφριοι
 Ἀλλήλοισι κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχῇ ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων.
 405 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
 Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφριοι

- Πίονος, ἣν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνῆρ
 Ἰῶ ἀπαὶ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη
 410 Χώρου αἰδρεῖς ἐὼν· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο·
 Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Εὐθ' ἦτοι Κύνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 Κτεινέμεναι μεμαῶς, σάκει ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος·
 415 Οὐδ' ἐρέξεν χαλκόν· ἐρύτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακληεῖη
 Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχει μακρῶ
 Αὐχένα γυμνωθέντα θεῶς ὑπένερχε γενείου
 Ἥλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 420 Ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωλός.
 Ἡριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἥριπεν,, ἢ ὅτε πέτρῃ
 Ἠλίδατος, πληγείσα Διὸς ψολοέντι κεραυνῶ.
 Ὡς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός.
 425 Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἀῖαν ἐπιόντα δοκεύσας,
 Δεινὸν ὄρων ὅσσοισι, λέων ὥς σώματι κύρσας,
 Οὔς τε μάλ' ἐνδυκέως εἰνὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
 Σχίσσας ὅτ' ἰ τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πῖμωλαται ἦτορ.
 430 Γλαυκιδίων δ' ὅσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὦμους

- Οὐρῇ μαστίγῳν, ποσσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
 Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι.
 Τόιος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
 Ἀντίος ἔσθ' Ἀῖρος. ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
 435 Ἔσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
 Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄπαϊ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσα,
 Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχὴ
 Ἐρχεται ἐμμεμαῦια, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
 440 Ὑψηλός, τῷ δὴ συνενείκεται, ἐνθα μιν ἴσχει·
 Τόσση ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάριματος οὐλῖος Ἀῖρος
 Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπῆως ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
 Ἀντίῃ ἤλυθεν Ἀῖρος, ἐρεμνὴν αἰγίῳ ἔχουσα,
 445 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδῶσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἀῖρες ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπλους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐσθὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε πάυε μάχης, μὴδ' ἀντίος ἴσθ' ἐμεῖο.
 450 Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πείθ' Ἀῖρος μεγαλήτορα θυμόν.
 Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἵκελα τεύχεα πάλλων,
 Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληεῖῃ,
 Κακτὰ μὲναι μεμαῶς· καὶ ῥ' ἐμβάλε χάλκεον ἔγχος

- Σπερχινόν, ἔσσ' παιδὸς κοτέων περὶ τεθνεῖωτος,
 455 Ἐν σάκει· μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐγχεὸς ὀρμὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δριμὺ δ' Ἀΐην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὄξυ,
 Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 460 Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
 Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξεν,
 Δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 Ἡλάσαν αἶψ' ἔγγυς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 465 Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Ἴππους μασιέτην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὀλύμπου.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἴόλαος,
 Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 Νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
 470 Ἴπποισι ὠκυπόδεσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐξίκετ' Ὀλύμπου τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύκνον δ' αὖ Κήυξ θάπλεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
 Οἱ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
 Ἄντην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτὴν τ' Ἰαωλκόν,
 475 Ἀΐην τ' ἠδ' Ἐλίκην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
 Τιμῶντες Κήυκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

ΙΙΟ ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Οὔβρω χειμερίῳ πλήθων. τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων,
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥὰ κλειτὰς ἐκατόμβας
Ὅς τις ἄγοι Πυθόιδε, βίη σύλασκε δοκεύων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ville
Biblioth. du Palais des Arts